

REALITATEA

ilustrată

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Julius
1931

O ULTIMĂ FOTOGRAFIE A PRINCIPESII ILEANA

PREȚUL 10 LEI

Cum vă puteți menține frumusețea

NE GRĂBIM să dăm cititoarelor noastre o rețetă foarte simplă și se pare foarte eficace, pe care am obținut-o dela o actriță parisiiană celebră pentru frumusețea ei și mai ales pentru surprinzătoarea-i tinerețe. Prietena noastră numește acest tratament „beauty drill” și spune că durează numai 15 minute, înainte de culcare.

Părul: luneați degetele dealungul șuvițelor și masați rădăcina până ce simțiți ușoare înepături; periați-l apoi energic; ștergeți tot capul cu o bucată de pânză subțire, apoi frecați cu o batistă de mătase foarte curată fiecare șuviță în lungime.

Tenul: întindeți pe întreaga față un bun cold-cream, fără a uita gâtul; apoi spălați-vă cu o apă de tărațe, frecându-vă cu câteva bucăți de pâine rece, muiată în apă caldă, în loc de săpun. Intindeți din nou pe față cold-cream; muițați o bucată de vată în apă rece, pe care veți turna apoi o loțiune astringentă; tamponați viguros tot obrazul începând dela bărbie spre frunte; ștergeți cu o pânză curată restul de cold-cream; pielea fiind perfect curată nu vă veți spăla decât în dimineața următoare cu o apă de tărațe sau de făină de ovăz și cu un săpun foarte pur.

Câteva minute vor ajunge pentru **ingrijirea mâinilor:** treceți o pilă în jurul fiecărei unghii; frecați baza cu un ulei special; așteptați câteva minute, apoi depărtați pielea din părți și dela baza unghiilor, cu un bastonaș de lemn de por-

local. Masați mâinile cu untdelemn, vaselină sau cu o pastă cu miere, clătiți-le în apă de făină de orz, apoi muițați degetele într-o jumătate de lămâie.

În timp ce un ulei special înmoaie unghiile, lepădați rochia de casă și faceți câteva exerciții de gimnastică: atingeți cu mâinile vârfurile picioarelor, fără a îndoi genunchii; plecați trupul înainte, înapoi, și în părți, cu brațele întinse și degetele depărtate. Inspirați adânc pe nas, expirând pe gură. După ce veți fi isprăvit cu mâinile, aspirați prin fiecare nară, astupând pe cealaltă, puțină apă sărată și ștergeți-vă bine. În caz de guturai, introduceți în nări puțină vaselină boricată.

Să nu credeți iubite cititoare că acest tratament e complicat; pregătiți cele necesare: cold cream, vată hidrofilă, loțiunea astringentă (care poate fi câteva picături de lămâie în apă de rose); pâine rece, lămâie, vaselină, etc., toate acestea sunt produse extrem de economice, și în două-trei săptămâni veți fi mirate de rezultat. Nu trebuie să așteptați a vă fana sau a vă îngrișa spre a începe să vă îngrijiți; în cepeți de când sunteți încă în plină tinerețe.

Solidaritate

— Toto, pe cine iubești mai mult, pe tatăl sau pe mama ta?

— „Pe tata.

— „Dar mama ta e foarte bună cu tine...”

— „Nu spun că nu, dar știi, între bărbați trebuie să ne susținem.

DIN SECRETELE SPIONAJULUI

FEMEIA a jucat un rol extrem de important în analele spionajului, obținând adesea mult mai mult succes decât bărbații. Slăbiciunea lor fizică e în fond o forță, punându-le la adăpost de bănuțeli; frumusețea lor e cea mai bună cursă, în care militarul cel mai prudent sfârșește prin a cădea, fără să bage de seamă.

rimer și ale Williamson-ilor, se lăsa sedusă de această femeie voalată. O idilă cu o femeie a orientului! Ce aventură!

Astfel, se înoda legătura și spioana se pretindea descendență a unei mari familii egiptene, jucându-și rolul de minune. Ofițerul era captiv, cucerit, devenia prietenul ei, și o recomanda camarazilor

... își alegea victimele dintre linerii ofițeri englezi ...

Această specie de femei există din timpuri străvechi; gândiți-vă numai la Dalila, care surprinse secretul lui Samson, dându-l pe mâna dușmanilor săi, uzând doar de irezistibila armă a surâșurilor și a privirilor. Tradiția continuă și aproape că nu există război în care femeia spioană să nu se fi manifestat.

În timp ce o Mata Hari prindea în rețeaua de farmec a dansurilor sale lascive militari și oameni de stat surprinzându-le secretele, o Frau Doktor, calmă, austeră, rigidă, într'un birou îmbăcșit de dosare, dirija nenumărate armate de spioni germani, iar Intelligence Service-ul englez numără în rândurile sale elegante „girls”-uri — cu ochi albaștri inocenți, — care fete sunt în realitate ființe subtile, abile, de temut...

Nu odată au dus femeile la capăt misiuni în care bărbații eșuaseră.

Alexandria era în timpul războiului un furnicar de spioane. Una din cele mai reușite figuri era o străină, o femeie divorțată, înzestrată cu o remarcabilă frumusețe. Avea tipul oriental: părul negru, tenul bronzat, ochii mari, întunecați, mersul suplu și trecea cu ușurință drept o egipteană. Vorbind la perfecție limba arabă, chiar cu o intonație locală caracteristică, — aproape imposibilă de asimilat de către străini, — umbla elegant îmbrăcată, acoperindu-și obrazul cu un văl ancestral, văl foarte transparent și care nu putea micșora strălucirea ochilor săi, dar le dădea o seducătoare blândetă.

Făcea regulat curse între Cairo și Alexandria, frecventând centrele unde se întruniau ofițerii englezi.

Se așeza într'un colț, singură, luând poze romantice, sau se plimba melancolică, admirând amurgurile. Atrăgea forțat privirile tinerilor ofițeri englezi, a căror imaginație infierbântată de toată literatura orientală a Normelor Lo-

Cum părea a nu cunoaște limba engleză, se schimbau de față cu ea cuvinte, din care trăgea prețioase concluzii.

Când concediul lua sfârșit și ofițerul trebuia să se întoarcă pe front, făcea pe disperata, îl ruga să-i dea adresa, pentru a-i scrie precum și viitoarele adrese, în caz de deplasare. Astfel cunoștea pozițiile regimentelor și mișcările lor. La Cairo, dădea informațiile culese, unui domn care locia la hotelul Shepherd.

Acest domn era faimosul Brewser, un spion celebru, devenit aproape legendar. Petrecuse mulți ani în Palestina, înaintea războiului și învățase limba și moravurile arabe. Lua cu ușurință înfățișarea unui beduin sau a unui negustor și era obiectul unor neîntrerupte vânători polițienești. Era însă foarte dibaci și scăpa întotdeauna. Ultima dată, străbătuse deșertul palestinian, în sdrențele unui cerșetor pe spinarea unui măgar, trecuse prin posturile englezilor și ajungând la Cairo, se instalase la Shepherd, bineînțeles, după ce-și schimbase culoarea pielii, amestecându-se în mulțimea eteroclită a pasagerilor, trăgând cu urechea oriunde era un secret de surprins.

Brewser își transmitea informațiile prin intermediul submarinelor germane, care împânziau marea. În timpul nopții, sub-marinul ieșea la suprafață luând înfățișarea unei corăbii de pescari cu pânzele întinse și se apropia de coaste. Oamenii travestiți în pescari porniau cu luntrea, într'un întâmpinare lui, pentru a-i transmite informațiile. Numai grație acestei travestiri în corabie pescărească, se putu apropia unul din aceste submarine de un vas de război torpilându-l fără a deștepta vreo bănuțală.

Serviciile de contra spionaj sfârșiră prin a descoperi pe Brewser, pe colaborarea sa și întregul lor sistem; dar când voiră să-i aresteze, dispăruseră, îmbarcați probabil pe un submarin.

PESTOX
INSECTICIDUL IDEAL

CRONICA STIINTIFICA

COLUL LUMII IN 5 minute

Soarele va fi oprit în mersul lui pe cer, de avioanele viitorului, ca în lupta lui Josua.

Încă în anul 1927 s'a atins cu avionul înălțimea de 523 km. pe oră.

Un aviator român, cu prilejul raidului Micii Antante din anul trecut, a parcurs distanța București-Iași într-o oră și 10 minute. Tot anul trecut maiorul Burduloiu a făcut drumul dela Paris la București în nouă ore.

Aviatorul englez Scott, a bătut de curând recordul lui Kingsford Smith, parcurgând distanța Londra-Port Darwin (Australia) în 8 zile și câteva ore, ceea ce nu e de mirare, amintindu-ne că Zeppelinul a făcut înconjurul globului în 12 zile.

Pământul devine astfel tot mai mic pentru mașinile omeniești, a căror viteză înghite spațiul și timpul.

BERLIN—PARIS INTR'O ORA

Ziarul „Dimineața” a publicat nu de mult următoarea radiotelegramă:

BERLIN. — După cum anunță ziarul „Montagspost”, se pregătește în domeniul călătoriei aeriene una din cele mai mari surprize.

Uzinele „Junkers” vor prezenta în curând un avion menit să străbată stratosfera, avion care va fi construit cu sprijinul cercurilor științifice.

Noul aeroplan, care în călătoriile sale se va mișca la o înălțime de 11.000 metri, va putea atinge după aprecierea specialiștilor, o viteză de 800 kilometri pe oră, adică va putea străbate distanța dela Berlin la Paris într'o oră.

Asupra construcției noului aparat se păstrează pentru moment cea mai strictă tăcere; totuși se știe de pe acum, că s'au luat o serie de dispozițiuni, care vor face posibil ca omul și mașinile să poată lucra neturburați la această înălțime.

Avionul acesta va fi gata abia în 1932. În comparație cu viteza de 523 km. atinsă în 1927, ni se pare firească realizarea în 1932 a unei înălțimi de 800 km. pe oră, și tot normal ni se va părea ca în 1935 să se ajungă la 900 km. pe oră, iar la 1940 se va zbura aproape sigur, cu 1000 km. pe oră cu aeronavele expres ale stratosferei.

Înainte de a explica ce înseamnă această fantastică viteză să vedem ce e stratosfera, în care mulți dintre noi vom zbura poate în anii viitori, eventual în călătoriile spre Pol sau Equator, ce vor fi organizate desigur în fiecare Duminică, de „Realitatea Ilustrată”.

TROPOSFERA ȘI STRATOSFERA

Atmosfera, adică învelișul gazos ce înconjură globul terestru, are o înălțime de circa 500 km. după ultimele măsurători astronomice și nu de 80 km. cum se credea înainte de război.

Bineînțeles, dela 80 km. în sus aerul e foarte rar.

Atmosfera efectivă a fost împărțită de celebrul meteorolog francez Teisserenc de Bort, în două diviziuni stratigrafice și anume:

1) TROPOSFERA formată din primul strat de aer dela suprafața solului, până la înălțimea medie de 3.500 metri, numită zona perturbațiilor și pătura a doua cuprinsă între 3.500—11.000 metri altitudine, în care se formează norii cirrus.

2) STRATOSFERA formată din straturile de aer cuprinse între 11.000—80.000 mtr.

Toate fenomenele meteorologice au loc numai în troposferă, precum formarea zonelor de depresionare și a anticiclonilor, formarea norilor de ploaie, grindină și zăpadă, furtunile, uraganale și trombele, ceața, burnița, etc.

SBORUL IN STRATOSFERA

În stratosferă aerul e vecinic senin și liniștit, așezat în straturi imobile. Nu există nici curenți orizontali, nici curenți verticali. Deasemenea nu există nici o ființă, vulturni și condorii putându-se ridica numai până maximum 8.000 metri.

Sborul în stratosferă se va face cu o siguranță matematică, spre deosebire de sborul în troposferă, atât de primejdios din cauza ceței, furtunilor și golurilor formate în aer.

Aviatorul care va zbura la 3000 m. mai sus de Himalaia, nu se va teme de ciocnirea de vre-un obstacol și nici-un vultur nu-i va putea ataca avionul prăbușindu-l la pământ. Câmpul vizual va fi vecinic perfect limpede și văzduhul absolut liniștit. De sus se vor observa cu binoclul frământările troposferei, mișcarea norilor, deslănțuirea uraganelor, formarea ploilor și descărcările electrice, ba tunetele cele mai puternice abia se vor auzi, aerul fiind rarefiat.

SOARELE OPRIT DE AVION

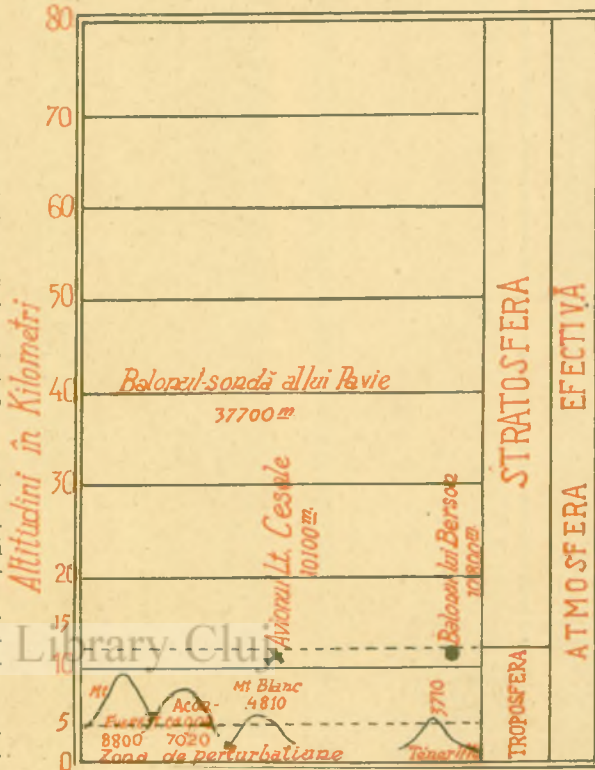
Paralela care înconjoară pământul trecând prin Berlin, are o lungime de 24.000 km.

Un avion care ar pleca din capitala Germaniei drept spre est sau vest, cu o înălțime de 1.000 km. pe oră, ar înconjura globul exact în 24 de ore.

Pentru a înțelege mai bine cele ce urmează, să presupunem că suntem în 1940 și revista „Realitatea Ilustrată” trimite un reporter să facă ocolul Pământului în stratosferă.

Iată impresiile primite direct de aparatul nostru radiodactilografic, grație legăturii obținute cu Rixdorf (Berlin) prin super-sta-

țiunea de T. F. F. în facsimile „Beam sistem” montată în Aprilie 1940 pe muntele Piscul Cănelui (Sinaia) de „Marconi's Wireless Telegraph Co. Ltd”.

Impărțirea straturilor atmosferice

Rixdorf 10 Mai 1940

Pornit cu aeroplanul-autogir din curtea observatorului Astronomic dela Filaret (București) la ora 17, (timpul Europei orientale) am ajuns la aerogara din Rixdorf (12 km. SE de Berlin) exact după 4 ore de sbor. Cum însă Berlinul are ora Europei centrale, am făcut respectiv numai 3 ore dela Filaret până la Rixdorf și dând acele cronometrului înapoi cu o oră, era tocmai ora 20 când autogirul se lăsa drept în jos, pe terasa Observatorului meteorologic.

Soarele se lăsa jos la orizont și se pierdu printre sgărie-nourii Berlinului.

Observatorul primi știrea că un uragan foarte violent se deslănțuia în acel moment pe Marea Nordului, dar repercutiunea lui asupra stratosferei era neglijabilă.

Pentru a nu pierde lumina solară, dat fiindcă viteza aeronavei S. 202 nu putea depăși 1.000 km. pe oră, șeful aerogării mă pofti să iau loc imediat pe podul mobil, urmând să stau de vorbă cu directorul Observatorului 24 ore mai târziu, după înapoierea din călătoria în jurul lumii. De altfel și directorul era grăbit, trebuind să plece în aceeaș seară cu expresul aerian, la Teheran, având să prezideze conferința de radio-comunicații a țărilor asiatice și să fie în aceeaș zi înapoi la Berlin.

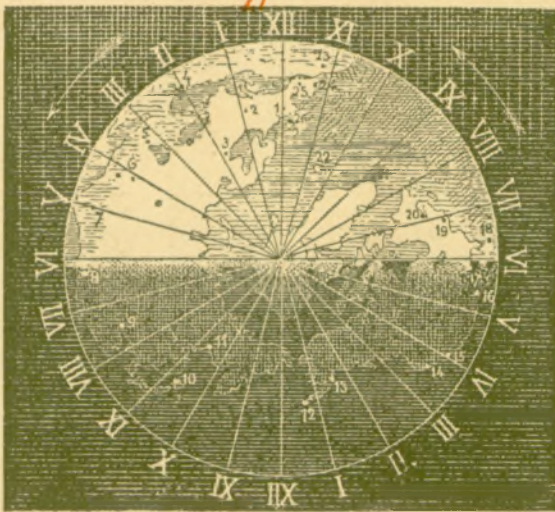
„S. 202”, avionul stratosfer care vizitase în 1939 țara noastră, sburând de-asupra Bucureștilor și aterisând pe Bărăgan, are după cum se știe o anvergură de 100 metri. Hidro-avionul „Do X” de 48 m. lungime părea un colos la 1931, dar acum în 1940 „S. 202” nu ne par ealât de mare, în comparație cu aeronavele americane și japoneze. Podul mobil se opri la etajul al 4-lea al lui „S. 202”.

Abia intrai în cabină și uriașul vapor al văzduhului se puse în mișcare.

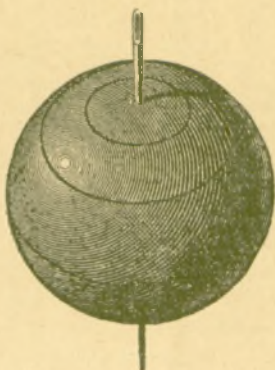
Deodată auzii vorbind nemțește pălăria ce-o atârnam de cuier.

„Allo... Sburăm 5 minute în troposferă... Vom

MIAZĂ ZI

MIAZĂ NOAPTE

Sus vedem împărțirea orelor în acelaș timp, în diverse puncte ale pământului.

Stânga: Pământul învârtindu-se în jurul axei sale.

face ocolul Berlinului... Se pot deschide ferestrele... Se poate fuma...

Agenția „Junkers” care mi-a dat toate detaliile asupra construcției lui „S. 202”, omise să menționeze în prospect, că în fiecare cabină cuerul era în același timp și haut-parleur ba că pălăria de paie forma un excelent difuzor.

După ce ocolirăm Berlinul, difuzorul anunță că ne vom urca vertiginos în stratosferă și la un moment dat, fereastra se închise dela sine, automat și tot automat căzura niște obloane groase de mică transparentă, care închideau ermetic toate ferestrele și ușile avionului.

Barografele înregistratoare ale cabinei, îmi arătară imediat diferența de presiune între aerul din afară și cel dinăuntru avionului.

În timp ce compresorul central de aer menținea în toate cabinetele o presiune constantă de 760 milimetri, corespunzând unei altitudini de 0 metri, barografele externe arătau o scădere după altitudine, anume:

Altitudini în metri	Presiunea în milimetri
0	761,9
400	722,9
500	714,0
1.000	67,6
2.000	591,7
3.000	522,1
4.000	460,7
5.000	406,5
10.000	217,4
11.000	199,0

Dacă printr'o întâmplare un vultur ar fi avut capriciul să-mi spargă fereastra, presiunea atmosferică ar fi scăzut până la 199 milimetri, ceea ce însemna moarte sigură. Noroc că „S. 202” avea și aparate emițătoare de raze diabolice, care puteau să omoare vulturii ce s'ar fi apropiat până la 50 metri de avion. La înălțimea de 4.000 m. văzui într'adevăr un vultur căzând mort.

De altă parte termometrele minimale arătau scăderea temperaturii. În timp ce în avion termometrul se menținea la +20 grade Celsius, grație caloriferelor electrice, afară se lăsa gerul polar al marilor altitudini:

Altitudini în metri	Temperatura în Grade Celsius
3.000	0°
4.000	-10°
5.000	-20°
6.000	-30°
7.000	-40°
8.000	-50°
9.000	-60°
10.000	-70°
11.000	-80°

Această senzație bizară o aveam până acum numai în privința spațiului. În tren avem uneori impresia că spațiul stă pe loc, ba uneori ni se pare că mergem îndărăt, dar privind pe geam cum rămân în urmă case și arbori, revenim dela iluzie la realitate. Același lucru se întâmplă și pe bordul lui „S.202”, dar pentru timp. Aveam impresia că timpul stă pe loc, ba mi se părea uneori că ar trece invers, adică ar reveni secunde precedente, în loc să urmeze, cum e normal, secunde următoare.

Abia acum am înțeles perfect pe Einstein.

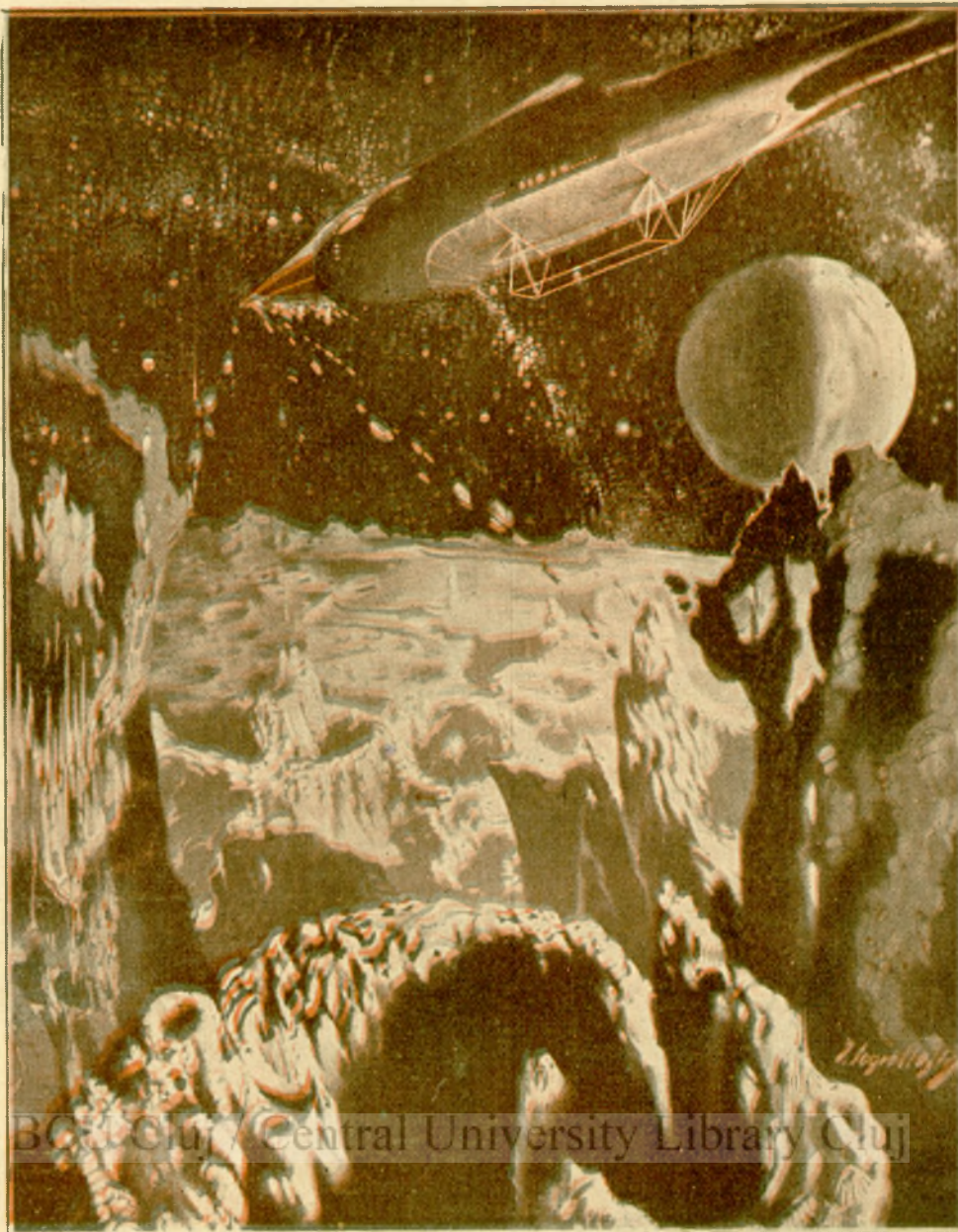
Da, timpul e relativ.

SBORUL LA PARALELA 52 NORD

Rixdorf fiind situat la 52 grade și 40 minute latitudine nordică, comandantul își regulă motoarele așa fel, ca să dea avionului o viteză egală cu cea a mișcării Pământului, la acea paralelă.

„S. 202” sburând astfel în sens opus mișcării de rotație a planetei deveni imobil în raport cu soarele și în consecință toți pasagerii aveau impresia că timpul e oprit în loc.

Comandantul, inginerii piloți, inginerii mecanici, observatorii, navigatorii și radioelectricienii deprinși de doi ani cu astfel de sboruri știau însă că timpul nu stă pe loc, ba simțeau greutatea fiecărei secunde, prin încordarea extremă a atenției lor.

Comandantul îmi permise să stau în cabina de comandă, care avea forma unui cub, cu toate laturile de sticlă. Puteam privi astfel sus, jos și în toate punctele cardinale. La un moment dat sbârâni o sonerie de alarmă și fulgere roșii brăzdară pereții cabinei.

— Privește aci, îmi spuse comandantul.

Și îmi arătă ecranul unui televizor. Se vedea cum o aeronavă venia în sens contrar, drept spre noi, cu o înălțime tot de 1.000 km. pe oră. Ciocnirea ar fi fost inevitabilă, dacă nu ne semnaliza automat apropierea sa, cum făcu la fel și postul emițător de televiziune al lui „S. 202”.

Cele 2 aeronave se vedeau astfel în aparatele de televiziune și comandantii vorbiră între ei la radio.

După câteva minute aeronava apărură în câmpul nostru vizual, apoi se auzi foarte slab șgomotul motoarelor și ale ale elicelor ei. Trecu alături de noi, fără să ne ciocnim. Era cașicum două trenuri expres care trece unul în fața celuilalt pe două linii paralele. Îmi amintii de groaznica ciocnire a doua avioane la 23 Aprilie 1931 cu prilejul căreia își găsi moartea vice-amiralul Felton Vesey Hall, comandantul suprem al flotei aeriene engleze. E drept, la 1931 televiziunea era abia la începuturile ei și nu era încă aplicată în aviație.

Cu cât înaintam spre vest, soarele tot rămânea locului, fără să mai apună. După câteva ore m'am obișnuit cu această imobilitate, datorită vitezei noastre contrare.

Sborul a decurs astfel: întâi de-asupra Hanovreii, apoi trecurăm golful Zuidersee, aruncărăm un sac poștal la Amsterdam și trecurăm într'un sfert de oră Marea Nordului, care era într'adevăr bântuită de un goaznic uragan. Cu ajutorul lunetei privirăm în jos, dela 11.000 m. înălțime și valurile apăreau enorme, ca pe pânza unui cinematograf, fără însă să fi putut auzi șgomotul lor.

„Ora locală” a avionului rămânea mereu 20, fără să înainteze nici cu o secundă. Ajunserăm deasupra portului Yarmouth (Anglia); am sburat peste orașele Norwich, Leicester și Shreusbury, ale căror coșuri de fabrici ne apăreau în lunetă, ca niște chibrituri văpsite în roș și înfipte în niște orașele liliputane. Automobilele și oamenii nu se puteau vedea nici cu luneta, al cărei ocular principal mărinde de 500 ori ne apropiau imaginile foarte mult.

Din cauza stratului mare de aer, pământul și orașele apăreau cafe-nii-albastre.

Orizontul forma un cerc cu raza de aproape 2000 metri. Se putea vedea astfel toată Anglia, o parte mare a Atlanticului și principalele țări din vestul Europei. Pământul nu apărea însă plan, nici rotund, ci scobit spre Nadir (punctul opus al Zenitului) și ridicat spre orizont), iluzie optică datorită refracției atmosferei.

Golful Cardigan ne părea verzi cași Marea Irlandei, din cauza miciei adâncimi, insulele Bardsey apărură într'o splendidă colorație brună; sburarăm apoi deasupra portului Arklow (la sud de Dublin) și trecărăm peste golful Galway ajunserăm între Cer și apă, la 11.000 metri înălțime de-asupra Atlanticului.

Sborul peste ocean trebuia să fină circa 5 ore, dar soarele se menținea locului. Ora locală rămânea astfel invariabilă. Ajunserăm la capul Charles (la Nord de Terra Nova) și orologiul fix arătă ora 20. Acele sale nu se mișcau, nefiind trebuință. Dela Berlin până la Terra Nova am făcut șase ore. Plecași la 8 seara, era acum de fapt ora 2 noaptea, dar cum tot așteptam să apună soarele, am avut impresia că seara s'a prelungit.

Iată deci o imagine bizară a timpului. Era cum s'ar spune în limbaj popular — și cititorii ne vor permite să întrebuișăm aci această expresie, — un fel de „uite popa, nu e popa”.

Orologiul local al avionului arăta ora 8 seara și ceasornicele pasagerilor, inclusiv cronometrul meu, potrivit la aerodromul din Rixdorf, arătau orele 2 noaptea.

Cum să admii că e 2 noaptea, când soarele încă n'a apus și cum să admii că e tot 8 seara, când la orele 8 seara am pornit din Rixdorf și am ajuns acum în Canada, după 6000 km. de sbor, în care timp aceste ceasornice au parcurs un timp de 6 ore.

Făcând aceste reflecții au mai trecut vre-o 2 minute.

„ORELE 8 TRECUTE FIX”

Iată deci un fenomen greu de înțeles de spiritul nostru.

Matematiceste faptul e simplu. Avem aci 2 timpuri și anume:

(Continuare în pag. următoare)

Copilăria unui rege

SPANIA nu e astăzi la prima criză; viața ei politică a fost neconținut un vulcan. Alphonse al XII-lea tatăl regelui care a părăsit forțat tronul în zilele noastre și-a recăpătat puterea numai grație forței armate, care-l rechemă din exil în anul 1874. Rămânând văduv prin moartea Infantei Mercedes la cinci luni după cununie, se căsătorii cu Marie Christine, mama actualului Alphonse al XIII-lea.

După cinci ani de căsnicie în cursul căroră se dedică cu trup și suflet rolului său de soție și de mamă, Marie Christine rămase văduvă, și se văzu la un moment dat declarată regentă, de către constituție, în numele celei mai vrâstnice dintre fiicele sale, sau a fiului pe care îl purta poate în sân. Cu multă voință și hotărâre, această admirabilă femeie își luă în primire noul rol. Dovedi multă abilitate în rezolvarea celor mai grele crize și știu să manevreze în mijlocul partidelor; deși inclina în fond spre elementul militar, căruia soțul său îi datorase tronul, se plecă de multe ori în fața voinței popoului, având neconținut grija, de a se menține pe terenul constituțional.

Reproducem câteva extrase din memoriile ducelui de Grenada care vorbesc de vremea când Alphonse al XIII-lea avea 15 ani, memorii interesante pentru portretul pe care-l face adolescentului precum și pentru prețioasele date pe care le dau asupra modului în care această minunată femeie programa zilele micului rege, pregătindu-l pentru greaua-i misiune de mai târziu.

Vărul meu majestatea sa regele Spaniei, a împlinit 15 ani la 16 Mai. E subtilul la trup și cam delicaț, destul de înalt, are ochi câprui, păr castaniu, ondulații naturale; figura-i exprimă seriozitate și vioiciune todată. Purtând de obicei beretă de marinar și bluza cu guler albastru, îmbracă la rarele solemnități oficiale, uniforma cădeților de infanterie. Poartă la șold o sabie scurtă, aproape o jucărie, iar la gât, micul „miel al lănei de aur” legal cu o panglică de mătase roșie. Cu tot aerul de degajare pe care încearcă să și-l ia, o grațioasă stângăcie trădează emoția care-l domină.

Din primii ani ai vieții sale, Alphonse al XIII-lea a cucerit prin dragălia-i copilărească, pe toți cei ale căror funcțiuni îi chemau în jurul lui. Același sentiment: teama de a-și măhni mama, a triumfat mereu asupra capriciilor și răsvrătirilor sale. Dragostea sa pentru Marie-Christine e din cele mai mișcătoare:

„Te iubesc mai mult decât orice pe lume” îi spune el uneori.

Cu toate încercările regentei, de a cultiva în el sentimentul modestiei, tânărul suveran a avut din vreme printr'un fel de instinct, noțiunea justă a considerației care i se cuvine.

— „Yo soy el Rey” (eu sunt regele) răspundea el la vârsta de patru ani, când se n-

tâmpla ca guvernanta să-l certe. La opt ani răspunse cu vioiciune unui demnitar al curții, care-și permisesse să-i spună:

— „Bubi”:

— „Bubi nu sunt decât pentru mama. Pentru d-ia sunt regele”.

Dela 1891, epocă la care pierderea Țelelor lungi și mătasoase a transformat copilul regal într'un „băiețel drăguț”, — după cum spune însăși Marie-Christine. — Alphonse XIII, și-a început studiile, învățând să citească. Din acea zi o viață nouă începu pentru rege.

ONOMASTICA SUVERANULUI

Alphonse XIII al cărui naș a fost Papa Leon XIII a fost crescut într'o atmosferă foarte religioasă. Mama sa, care l-a consacrat șase săptămâni delabotez, „Madonei Negre” dela mănăstirea Notre-Dame d'Atochz, s'a silit să facă din fiul său un credincios.

La ora 9 se instala la masa sa de lucru pentru a lua prima lecție. Din două în două zile lua alternativ lecții de franceză și engleză. La ora 10 tânărul elev se ducea la manejul palatului regal, unde profesorul de călărie, Don Benido, dirija educația sa hippică. Grație acestui reputat profesor, regele a devenit un călăreț desăvârșit. Adeseori Alphonse al XIII făcea plimbări cu regina

La ora 11 această recreație lua sfârșit și până la amiază sub inalta supraveghere al guvernorilor săi, generalii Sanchez și Aguire de Tejada, regele se consacra studiului fizicei, al chimiei, sau al geografiei militare. La 12 precis se servia dejunul. Alphonse al XIII îl lua singur, servit la o masă separată, situată la o oarecare distanță de cea care reunea de obicei pe regină pe Infanta Isabella și întreaga lor suită.

Sus: Regele Alfons XIII copil și ultima fotografie a exilatului; st.: lecțiunile suveranului.

St. jos: Alfons XIII călare, în parcul „Casa Campo”.

După o oră de repaos, un exercițiu de retorică și de istorie universală. De trei ori pe săptămână, fie pe Câmpul lui Marte — când vremea era frumoasă, fie într'una din sălile palatului, regele făcea exerciții militare. Un mic pluton comandat de un căpitan de infanterie, a fost format din câțiva camarazi ai suveranului, — fii ai personajilor dela curte sau ai membrilor din aristocrația Madridului. Acești mici soldați mânuiau cu precizie armele, iar Alphonse al XIII a fost primul care se supunea regulilor unei riguroase discipline. A arătat de altfel, că a profitat de lecțiile tehnice pe care le permise, când în cursul primei sale vizite într'una din cazările capitalei, a comandat regimentul pe care-l inspecta.

Deși ziua îi era atât de ocupată, fiul regal găsea momente și pentru mama pe care o iubia cu pasiune. Făcea plimbări cu trăsura, fie în micul faeton condus de însăși Marie-Christine, fie în landoul regal, tras de patru cățari albi, pitoresc împodobiți.

La 7 seara, regele lua masa împreună cu cele două surori ale sale, cu profesorul de serviciu, cu unul din guvernorii săi, cu contesa de Mirasol, a doua guvernanta a infantelor și profesoara de germană. La orele opt și jumătate, adesea după o partidă de minge, jucată pe vasta terasă care se întinde înaintea ferestrelor apartamentului reginei, Alphonse al XIII făcea muzică. O oră mai târziu se ducea la culcare, nu fără a-și fi terminat ziua, — așa cum a început-o, — printr'o rugăciune.

Astfel, totul era pus în mișcare, spre a se da tânărului suveran o cultură generală cât mai aprofundată.

TANARUL REGE IN VIATA PUBLICA

Acest plan de educație atât de bine combinat, prezenta totuși o gravă lacună: izolat de poporul său, regele era aproape necunoscut supușilor. Regenta a renunțat într'un mod poate prea absolut la popularitatea, pe care grația și fragilitatea copilăriei ar fi adus-o lui Alphonse XIII.

La Madrid chiar, tânărul suveran apărea foarte rar în public. Nu era văzut niciodată la luptele cu tauri, de care Marie-Christine avea oare. Odată numai, când prezida solemnitatea deschiderii sesiunii parlamentare s'a putut zări profilul regelui, îndărătul geamurilor dela caleașca aurită, trasă de opt cai minunat împodobiți, mânâși de lachei în livrele bogate — și atâta tot.

Regele Alfons XIII la 16 ani.

Totuș trebuie să recunoaștem că motivele care dictau reginei regente această purtare, sunt juste. Sănătatea lui Alphonse XIII avea nevoie de menajamente: în anul 1887 influența fu cât p'aci să ia viața copilului regal. Pe de altă parte, uzul curții nu permitea ca majestatea sa să ia parte la solemnitățile mondene și religioase, atât timp cât nu atinsese majoratul.

Ceremoniile în care poporul spaniol și-a văzut regele în copilărie, pot fi numărate pe degete. Prima dată a fost cu ocazia botezului, care a avut loc la cinci zile după nașterea sa, în capela castelului. Arhiepiscopul de Toledo oficiă înconjurat de un numeros cler. După terminarea ceremoniei și după investirea noului născut cu titlul de șef suprem al cavaleriei spaniole, cortegiul precedat de heralzi îmbrăcați în vechile tunici de pe timpul lui Philippe II, se îndreptă spre palat. Și dealungul galeriei decorate cu lapiserii de Flandra, a căror frumusețe își lua ochii, publicul — care fusese primit după străvechii obiceiuri, — stăpânit de jandarmii cari purtau uniforma gardiei franceze: tricornul, haina albastră cu revere roșii galonată cu aur și pantaloni albi, — putu contempla în trecere copilul rege, care se ivia din spuma dantelelor.

În ziua de 20 Mai 1888, cu ocazia inaugurării expoziției din Barcelona, Alphonse XIII se urcă pentru prima dată în viața sa pe tron. În brațele dădăcii sale Raymunda, acest copil de doi ani, îmbrăcat în

alb de sus până jos, ascultă grave și sforăitoare discursuri. Cu câteva luni înainte însoțise pe mama sa la deschiderea sesiunii parlamentare, și de atunci a apărut mereu alături de mama sa, în această împrejurare.

De ziua nașterii sale Alphonse XIII primia personal omagiile și urările corpului diplomatic, ale demnitarilor, ale curții și ale funcționarilor superiori. În acea zi, regele apărea în sala tronului, urmat de un mareș cortegiu și lua loc alături de mama sa, pe estrada deasupra căreia se află un baldachin, susținut de patru lei aurii, ce-și sprijină laba pe globul terestru. Apoi începea defilarea și timp de o oră, toți cei cărora situația le da acest drept, se plecau în fața majestaților lor.

După ce face o scurtă dare de

Ocolul lumii în 5 minute

(Continuare din pag. 4-a)

1) Timp ABSOLUT. — Dela Rixdorf până la Capul Charles (Canada) au trecut 6 ore, 2 minute și 10 secunde, timp obținut împărțind spațiul prin viteză, timp confirmat într'adevăr de acele ceasornicelor.

2) Timp RELATIV. — Dela Rixdorf până la Capul Charles (Canada) au trecut 0 ore, 0 minute și 0 secunde, timpul fiind staționar din cauza mișcării, cu o viteză egală și de sens contrar cu viteza de rotație a pământului, timp confirmat într'adevăr de imobilitatea soarelui.

Expresia unuia din eroii lui „Cărașii”, „e ora 8 trecute fix” nu-mi mai apăru ridiculă, pentru că pe bordul lui „S. 202” erau acum într'adevăr orele 8 trecute fix.

... DUPĂ 24 ORE

Oboșit de călătorie am adormit la trecerea peste lacul Winnipeg și am dormit 10 ore.

Când m'am trezit, eram deasupra Siberiei.

Comandantul își exprimă regretul că n'am putut vedea frumosul oraș Manitoba din Canada, apoi insulele reginei Charlotta, Oceanul Pacific, insulele Aleutine, portul Petropavlovsk, Marea Ohotsk, vulcanii din Kamciatka, insula Sahalin, portul Nicolaewsk și munții Stanovoi.

Mi-a părut și mie rău, dar la urma urmei nu puteam să-mi stric somnul pentru niște insule, oceane, vulcani și munți.

— Ce oră e, Domnule? am întrebat uitat pe unul din pasageri, un englez care privia răsăritul soarelui.

— E ora 8 fix.

Imi părea ciudat că în Siberia soarele să răsară abia la 8, când de fapt răsare la 4 dimineața, din

seamă asupra situației generale a Spaniei care ea și acum era departe de a fi dintre cele mai înfloritoare, autorul face câteva considerații asupra rolului jucat de Alphonse XIII în opera de refacere economică industrială și militară a țării sale, rol pe care îl constată nul.

Aristocratul a murit în 1919. Altfel ar fi văzut roadele dictaturii și ale falsei politice făcute de suveran, care s'a ocupat mai mult de tenis, curse și sporturi în general, decât de popularitatea sa.

Actualmente Alphonse XIII se odihnește în Anglia, iar Spania s'a declarat republică.

Nu se știe însă, — față de nestabilitatea sentimentelor poporului spaniol, — dacă suveranul exilat nu-și va recăpăta tronul...

cauza latitudinii. Avionul se menține tot timpul pe paralela 55° și 40' latitudine Nord.

— Cum e 8 dimineață?

— Nu, e 8 seara, imi răspunse colegul de bord, pe englezește.

Și într'adevăr era tot ora 8, cași la Capul Charles, cași la plecarea din Rixdorf.

V'am radiodactilografiat cele de mai sus prin intermediul emițătorului central de televiziune și radio-facsimile al aeronavei „S. 202”.

Mai avem vre-o 8 ore de sbor. Intrăm acum în Mancuria, apoi vom tăia iar Siberia, vom radiocinematografa orașul Cita din ținutul Transbaikal, vom trece lacul Baikal, vom arunca un sac poștal la Irkutsk, apoi vom tăia nordul Chinei (trecând munții Sayanok), vom trece peste fluviul Obi, vom lua vederi din stepele Cazacilor (țara Kirghizilor), vom trece apoi Uralii, Volga, Orel și vom sbura de-asupra Poloniei, trecând prin Varșovia și Poznan; în fine vom trece prin Frankfurt pe Oder și tot la orele 8 seara vom fi la Rixdorf.

RIXDORF 11 MAI. — După 24 ore de sbor am ajuns la Rixdorf. Cum aterisarea dela 11.000 metri s'a făcut încet, în 5 minute, durata totală a ocolului lumii a fost dar de 5 MINUTE (timp relativ), sau 24 ore și 5 minute în timp absolut.

RIXDORF 11 MAI. — Am primit în facsimile cekul de 1 milion de lei ce ați binevoit a-mi trimite prin radio, pentru primul meu sbor în stratosferă, de care v'am vorbit în 1931 și s'a realizat în 1940, precum nădăduiam.

L. FLORIN

Serbările și atracțiunile Expoziției coloniale Internaționale din Paris

Pentru a fi demnă de Paris cari, fiind în același timp centrul Artei, ca și orașul plăcerii, Expoziția Colonială Internațională se va manifesta prin serbări de o amploare ne mai pomenită.

Programul poate fi indicat în linii generale:

Serbări indochineze, din Africa neagră, din Africa de Nord, din vechile colonii.

Serbare a Turismului colonial, anunțată prin „La Grande Semaine de Paris” și care va fi în același timp serbarea Eleganțelor;

Serbări militare și echestre, fantezii de Spahii, defilări de cortegii istorice;

Serbări sportive: ale Atletismului, ale Armelor, mare serbare ciclistă.

Iar seara aleele Expoziției și malurile lacului Daumesnil vor străluci de iluzinații feerice. Serbări de noapte vor transporta pe vizitatori într'o țară de vis. Senzaționale serbări de gală vor fi date în fiecare Vineri într'o orgie de lumini pe scena Teatrului „D'Eau” care va fi unul din principalele puncte de atracție ale Expoziției.

Vor mai avea loc admirabile serbări nautice.

Femeea va avea zile ce-i vor fi special dedicate.

Copiii vor avea partea lor în aceste serbări.

Cele două insule ale lacului Daumesnil, vor fi amenajate într'un parc de atracțiuni reconstituind mai ales viața vechilor colonii franceze din al XVIII-lea secol.

Teatre indigene vor iniția publicul asupra spectacolelor, dansurilor și muzicii africane și aziatice.

Un vast parc zoologic va fi instalat pe platoul Gravelle. De o concepție foarte modernă, acesta va prezenta tot felul de fiare și de animale exotice, nu însă în strâmte celule, ci în aer liber, în întinse îngrădiri împădurite.

Reprezentățiunile cinematografice mai ales, vor fi numeroase și alese.

Sunt prevăzute o duzină de mari restaurante, unele populare (prețul mesei: 15 fr.), altele mijlocii (prețul mesei: 25 fr.), altele de semi-lux (prețul mesei: 40 fr.) și două restaurante de lux, unul pe insula Bercy și celălalt în Parcul Zoologic. Un grill-room (grătar) va funcționa în subsolul Cetății Informațiilor.

Pavilioane de consumație, berării, bufete reci, saloane de ceai vor fi deasemeni concesionate. Insfârșit vor mai fi restaurante exotice în aproape toate secțiunile (Algeria, Tunis, Maroc, Indochina, A. O. F.).

Intr'un cuvânt, Expoziția colonială este în același timp o învățătură și un spectacol, o instructivă lecțiune pentru cunoașterea lucrurilor, ca și o lecție de umanitate.

Manifestațiunile intelectuale, morală, socială, Expoziția va aduna o documentare de un interes excepțional. Din punct de vedere al producției, al comerțului, al industriei, ea va crea ocaziuni de contact economic între toate popoarele.

Ing. E. ERDES

* * *

„C. T. F. I.” sub conducerea d-lui Ing. Erdés E. București III Calea Victoriei 168, organizează pentru această mare manifestare, spre a da fiecăruia posibilitatea de a profita de concediul său, cinci excursiuni la Paris în timpul verii cu începere din Mai până în Septembrie cu plecarea în fiecare lună. Durata fiecărei excursiuni este de trei săptămâni. Vagon de turism special cu paturi. Hoteluri de absolut primul rang. Circuite în autocare de lux. În timpul călătoriei masa în vagon restaurant. Prețul 22.000 lei și 25.000 lei cu absolut toate cheltuelile dela București și până la București. Cereți prospecte gratuite.

Al II-lea turneu al lui Ionel Țăranu

ÎN URMA triumfalului succes obținut de amicul nostru cu primul turneu în țară, Ionel Țăranu a plecat Joi seara într'un al doilea turneu, cu delicioasa comedie „Una care-și face rost”, de Sacha Guitry.

Ca și la primul turneu, Ionel Țăranu a plecat înconjurat de creatorii rolurilor la București, în frunte cu Marietta Rares, Cécile Grigoriu, Beatrice Tara, V. Ronea și V. Romano.

Fără îndoială că publicul spectator va face aceeași caldă primire marelui nostru comedian.

Iu Franța, este en vogue:

Cea mai perfecționată lamă de ras Cereți de probă o lamă gratuită dela.

Concesionar pentru România
Narcise H. Balthazar
București 1, Str. Șelari 7

Intellectuala poate fi o bună soție?

FEMEILE inteligente sunt oare fatale armoniei domestice?

Un foarte cunoscut actor declara nu de mult, că singurul motiv care determină pe un bărbat să se căsătorească cu o femeie lipsită de cultură intelectuală, e că oferă mai multe probabilități de armonie în căsnicie. Mai pretindea de asemenea, că acel care se căsătorește cu o intelectuală, trebuie să-și ia camera separată spre a-și salva liniștea.

Cum pledează o femeie-avocat în fața juraților.

Interviewat la rândul său, d-rul Dorsey celebrul scriitor și psiholog american, și-a dat părerea asupra genului de femeie care ar fi cea mai bună soție.

„Nu există nici o îndoială, spune el, că majoritatea bărbaților preferă să se căsătorească cu femei fără nici o cultură, ușor de dominat.

„Un bărbat crede de obicei, că o astfel de femeie îi va fi mai supusă, neavând ideie de drepturile pe care i le recunoaște societatea de astăzi; că se va ocupa mai mult de casă și că se va extazia totdeauna în fața lui.

„După o zi de muncă, acest bărbat ajuns acasă, nu vrea să se mai ostenească a vorbi de lucruri prea serioase cu soția sa. Ea nu trebuie să fie decât un balsam, pentru nervii și orgoliul său.

„Mulți sunt bărbații cari își fac o astfel de idee despre căsătorie și printre ei se pot cita oameni foarte talentați și foarte inteligenți.

Dar după câțiva timp își dau seama, că viața lor e departe de a fi un culcuș de roze.

E prea posibil ca la început acești bărbați să fie mulțumiți de pasivitatea soției lor. Dar când viața le prezintă probleme complicate, înțeleg însăfășit necesitatea de a avea lângă ei o femeie inteligentă și rezonabilă, care să fie în stare a-i ajuta.

Știut e că nimic nu face viața mai imposibilă unui bărbat decât o femeie ignorantă. El poate suferi la torturi sufletești, în stare să-și ruineze.

Pe de altă parte „frivola“, e tocmai femeia lipsită de cultură. Are nevoie de distracții costisitoare și inutile. Femeia inteligentă își ocupă spiritul cu un nimic și se mulțumește cu puțin.

S'a obiectat că femeia inteligen-

tă dorește să urmeze o carieră și că nu se poate rezuma la simpla viață de soție. Dar pentru ce ai împiedica o femeie să exercite o profesiune, pentru care posedă aptitudini? Dacă după satisfacerea trebuințelor menajului, mai găsește timpul și dorința de a se deda unei ocupații superioare, va aduce în căsnicie o experiență mai puternică încă, a cărei valoare întrece cu mult timpul pierdut de alte femei, în pâlăvrăgeli și bătălii inutile, cu jocul de cărți sau flirtul de exemplu.

Femeile dovedesc mereu că sunt dotate cu o inteligență egală cu a bărbatului. Nu sunt făcute numai pentru a crește copii.

Una din cauzele conflictului care domnește astăzi în căsnicie, e noțiunea patriarhală a bărbatului, că el e stăpânul casei și că femeia îi datorește o supunere servilă. Nu se poate împăca cu ideea că femeia este o tovarășe și că-și are dreptul ei. Vor trebui desigur mai multe generații, pentru a schimba tradiția.

În clipa când această egalitate va fi acceptată ca una din bazele cele mai serioase ale familiei, bărbatul va părăsi ideea că femeia năvălă și fără cultură e cea mai bună soție. Din contră, va simți nevoia unei femei de educația lui și capabilă de a înțelege viața și greutățile ei.

D-rul Dorsey e de părere că mariajul n'ar mai fi un risc, dacă s'ar educa tineretul în acest sens. Asta nu însemnează că dragostea nu trebuie luată în considerație. Departe de asta. Fără iubire mariajul e ceva hidos. Dar, dacă e adevărat că mariajul e cel mai serios dintre acte e nevoie de o pregătire rezonabilă.

Totuși, nimic în educația noastră contemporană, nu prepară tineretul pentru căsătorie. Un tânăr nu se gândește la căsătorie mai înainte ca într-o seară cu lună, să se fi îndrăgostit de o fată.

Ne naștem cu nevoia de a ne nutri. Trebuie să mâncăm sau să murim. Deși ne e foame, nu mâncăm orice ne iese în cale.

Tot astfel s'ar putea arăta tineretului, că aparența fizică e efemeră, și că un tovarăș trebuie ales pentru calitățile care ar asigura liniștea căminului.

Numai luând o atitudine rațională față de sexul opus, ajungem la micșorarea riscului căsătoriei. Foarte mulți se căsătoresc, nefiind însă dotați pentru această legătură. Desigur, educația poate fi de mare ajutor, căci dă o viziune mai clară asupra naturii omenești, asupra iubirii și asupra legilor eredității.

Totuși, chiar așa fiind, căsătoria va rămâne un joc. Căci adesea se întâmplă să schimbe caracterele. Transformă o fată blândă într-o femeie nervoasă; face dintr'un bărbat activ, un leneș. Dar dacă perechea înțelege că mariajul reclamă mult raționament pentru a reuși, va reuși fără nici o îndoială. Totuși pentru asta e nevoie ca soțul și soția să aibă o oarecare educație intelectuală.

Pentru că mariajul e mai înainte de toate în mâinile femeii, care prin dragoste, credință și curaj poate colabora cu bărbatul, e evident că trebuie să ne alegem o femeie inteligentă.

„O femeie, a adăugat d-rul George Dorsey, surizând, care va face uz de spiritul său în așa fel, încât să nu atingă susceptibilitățile soțului”.

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseții

Un tânăr amărat. — Pentru a crește părul rapid adică în vreo 2-3 săptămâni nu peste noapte, vei fricționa pielea capului cu receta: Formol 40 gr. Ac. salicilic 1 gr. Nitrat de potasiu 1 gr. ulei ricin 20 gr. Tra Canvaride 5 gr. Alcool de Lavandula 10 gr.

Protopopictorescovi. — Am copiat exact? Dacă Demostene cunoștea acest pseudonim, numai lua pietricele în gură pe marginea apei să scape de bălbăială. El zicea de 3 ori pe zi și căpăta o dicțiune minunată. Ce ai acum stimat Domn Proto-etc. etc... pe obraz. Ce fel este pecinginea? Recete de pecingine am berechet dar sunt periculoase când sunt utilizate la coșuri de ex. așa că vreau să știu exact cum se prezintă tenul d-tale și ce garnituri are?

Băiatul meu. — Foarte onorată de pseudonim. Te-am adoptat la toată ceata mea de fii și fiice. Pentru coșuri nu-ți prescriu pomada Cadol fii liniștit. Utilizează soluția: Ac. salicilic 1 gr. Mentol 0,50. Na sulfuric 5 gr. Alcool 100 gr. Glicerol 20 gr. și în urmă crema mamătișii.

Mariana. — Pentru bărbie, masa-gii și soutiene de cauciuc speciale. Pentru pete: Lanolină Vaseline aa. 20 gr. Zinc oxid 10 gr. Amidon 10 gr. Soluție adrenalină 1%. 2 gr. Hidrochinină 1 gr.

Terpsichora. — E foarte greu să dau lămuriri pentru altfel de creme din comerț afară de cele prescrise de mine. Că au ieșit pete roșii în urma creimei ce utilizați, habar n'am ce conține crema acela și cu ce e preparată. Nu vă supărați dar vina nu e a mea. Doriți o cremă prescrisă de mine. Cu plăcere.

Eugenia 82. — Crema Laura 1 e nimerită în cazul Dv.

Dulce Lăcrămioară. — La fel ca Eugenia 82 din revistă pentru ten și decolteu.

Purușor. — Doctor chirurg Ion Jianu face astfel de operații. Cât costă nu știu însă.

Maurice Murat. — Ca să fii sărutat cu plăcere de sexul frumos utilizează răspunsul dela Blanchette cu cremă cu tot și sexul frumos te va mânca nu altceva.

Diana. — În 3 săptămâni va crește părul așa încât să acopere urechile. Utilizați fricțiunea: T-ra Cantaride 10 gr. Alcool de rosmarin 100 gr. Ac. salicilic 1 gr.

O buzoiancă urată. — Ca Eugenia 82 din revistă.

Nevolea. — La fel ca buzoianca cea urată.

Gretta II. — Apa oxigenată cu glicerină e bună pentru corp.

Da, în Vasile Lascăr no. 9 există un institut. Vă recomand un tratament acolo.

Muzicanta. — Reine des Cremes e recomandabilă în cazul Dv.

Nufăr Bc. — Pentru prima întrebare, la rubrica Sfaturi Medicale din revistă sau la un Medic. La întrebarea no. 2, soluția Sabouraud în fiecare seară cu vată. Cunoști receta?

E. H. — Pentru D-zeu, părul se va îngriși îngrozitor cu ulei de migdale și petrol. Nu mă miră de loc că e așa de gras. Incetează cu uleiul și petrolul că-l nenorocеști. Pentru mătreața recetela cu rachiu din revistă e minunată. Pentru picioare, La un lighian de apă veți pune 10 gr. Borax și 20 gr. Formol. Apoi veți pudra cu Talc.

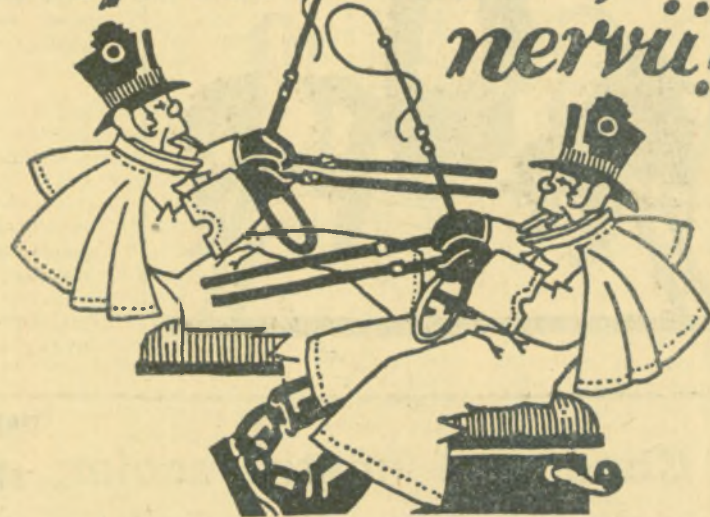
Rusoaica. — Da, tratamentul e bun nu am nimic contra.

Ginette. — Preparatele Laura sunt recomandabile în cazul Dv. Roujul ce utilizați strică.

O Bucureșteancă recunoscătoare. — Poți utiliza apa și crema ce întrebă și pentru nas și după închiderea porilor. Sunteți bună să-mi repetați exact receta ce v'am prescris eu?

Corespondent Stambul. — Există în comerț preparatul Odorono care e eficace în cazul Dv. Mai puteți utiliza în apa de spălat 10 gr. Borax. 20 gr. Formol, pudrare cu talc. Alcool de Mentă e minunat.

Înfrânează-ți nervii!

Tabletele Bromural

Îți dau frânele în mână. Te vei mira cât de mult îți dobândești din nou stăpânirea asupra nervilor, foloșindu-le. Vesel, puternic și cu superioritate vei îndeplini îndatoririle zilei și fără efort vei produce mai mult ca până acum. Vei adormi ușor, vei dormi admirabil, și te vei deștepta gata de muncă, cu capul limpede. Poți întrebuința tabletele Bromural timp mai îndelungat, chiar permanent; ele sunt absolut inofensive și chiar după ani de zile au acelaș efect sigur ca la prima experiență. — De două decenii, medicii și consumatorii atestă: e inofensiv și efectul e sigur. — Tuburi de sticlă cu 10 sau 20 tablete se găsesc la farmacii și drogerii.

KNOLL A. G., Ludwigshafen/Rin (Germania).

REALITATEA

SOMBEȘTE

RANG.

- Spune-i servitorului să arunce afară pe acest vagabond!!
- Dar bine, bărbate, gândește-te că omul a avut și zile mai bune...
- Așa? Atunci o să-l arunc eu!!

CUGETARE SIMPLĂ.

Guvernele noi și plasatorii din teatre și cinematografe, au acelaș leit-motiv: „doriți program?”

LOGIC.

- La ce te-ai gândi în primul rând, dacă ai găsi în buzunarul haine 1000 lei?
- Că am îmbrăcat o haină străină...

IN CAMERA DE BAIE

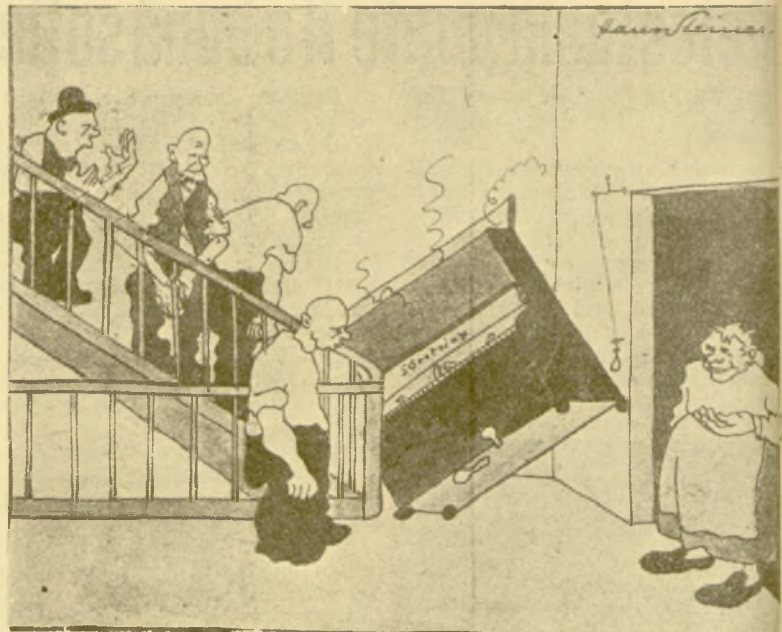
- Ce zbierași așa aici?
- Ne jucăm de-a naufragiul, mamă și Nicu nu vrea să se înece.

SEMN SIGUR.

- Ai auzit că Dumitrescu s'a lăsat de băutură?
- Serios?... Când a murit?

CUM VREI S'O IEI

- S'a supărat soția dumitale, pentru că ai întârziat a laltă-scară?
- Nu cred.. Nici până azi nu mi-a adresat vre-un cuvânt... Par'că-i mută...

Hamalii scăpară pianul pe care-l duceau la etaj. Iar portăreșii grijuite:

- „Domnilor, mi se pare că v'a scăpat ceva pe jos”...

CONFUZIE.

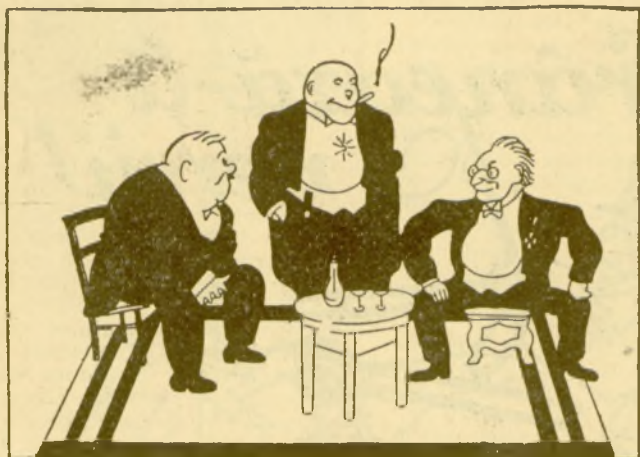
- Am fost azi la bijutier, iubito și am avut ocazia să iau neobservat, un ceas bărbătesc de aur. Dar în ultimul moment, m'am gândit la urmări și la tine...
- Și ai luat un ceas de damă?

HOTEL RANGUL I

- Cred că n'a fost o ploșniță, insecta pe care am călcat-o!
- Nuuu!! Și chiar dacă a fost, n'aveți nici o grije... Mai avem destule...

E'N REGULĂ

- Compartimentul acesta e pentru doamne.
- Nu-i nimic! Mă voi da drept, femeea cu barbă dela ciroul St-doli...

CÂND PRINZI HOTUL

- „Și acum, pentru că mi-ai trezit copilul, te pedepsesc să-l legeni până o adormi din nou”...

ERUDIT

- Ai auzit despre noua operă a lui Remarque?
- Nu, sunt profan în chestii de arhitectură.....

REZON.

- Dece-ai atârnat fotografia mălușii, pe peretele cu grație? Știi bine doar, că suferă de reumatism...

MIȘCARE.

- Medicul ți-a prescris multă mișcare. Ce faci?
- Mi-aduc singur berea dela cărciumă...

RARISSIMA.

- S'o vezi pe verișoară-mea!!! Ai spune „cele trei grații” la un loc.
- Cum, e atât de grasă?

EGALITATE.

- Te-am rugat de-acum de zece ori, să-mi înapoiezi banii pe care ți i-am împrumutat.
- Dar eu de câte ori te-am rugat, până mi i-ai dat?

PENSIUNE COMPLECTĂ.

- D-to îmi ungi untul pe pâine, madam Sgarceanu?
- Desigur, cine s'o facă?
- Tare-aș vrea să știu atunci, cine-l ia în urmă jos...

Concursul nostru școlar, care a avut un succes extraordinar, s'a încheiat, transformându-se într'unul de cultură generală, la care pot participa toți cititorii.

În timp de o lună am primit peste 45.000 de răspunsuri, din toate unghiurile țării, care au fost date spre triare unei comisiuni, lucrare care se va termina în cursul acestei săptămâni.

Aceeaș comisiune va decerna premiile pentru cele mai bune răspunsuri, după care rezultatul va fi publicat în numărul viitor al revistei noastre.

COMORI

1001 Nopti

UNUL din cele mai mari obstacole în drumul eliberării Indiei, îl formează cei 562 de prinți, cari stăpânesc peste 2/3 din suprafața totală a țării, dominând peste 72 milioane de supuși.

Ei au rămas credincioși dominației engleze, deoarece înțeleg perfect, că o Indie independentă își pregătește singură un tragic sfârșit.

Pentru aceste motive, mișcarea de eliberare este înăbușită chiar de ei, prin toate mijloacele care le stau la dispoziție.

Majoritatea occidentalilor înclină să-și închipuiască un Maharadjah, ca posesorul unor fabuloase comori, și haremuri de femei frumoase. Unii dispun într'adevăr de bogății fabuloase. Astfel Nizam-ul din Haidrabad, azi prinț numai cu numele, este considerat drept cel mai bogat om al lumii. Numai barele de aur din reședința sa favorită King Kothi, au o valoare de 24 miliarde lei, exceptând bijuteriile de o valoare imensă. Când muri tatăl său, găsi pe masa sa de scris, un „presse-papier“, de forma unui cristal, dovedit după o examinare amănunțită, a fi un diamant necioplit. Tot de prințul din Haidrabad se povestește că într'o zi spălându-și mâinile, întinse servitorului său inelul cu diamant, pe care-l purta în deget. Servitorul interpretând gestul ca o donație, căzu la picioarele Maharadjahului, mulțumindu-i fierbinte. Domnitorul surâse și dăruie servitorului inelul, în valoare de 1 milion 600.000 lei.

Prințul din Rampur comandă pentru haremul său de 300 de femei, tot atâtea automobile, după fantezia fiecăreia, pe când ex-Maharadjahul din Barada, comandă două tunuri, turnate din aur masiv. Adeseori acești prinți sunt văzuți în automobile, cu chassiuri de argint și tapetate cu bijuterii. Să privim acum mai de aproape comorile unui astfel de prinț. Sute de agrafe, cu rubine de mărimea nucilor, șiraguri de perle și diamante ca alunele, coliere din safire și smaragde, cu pietrele de mărimea ouălor de porumbel, brățări de mâini și picioare, pentru ținuta de rigoare a Maharadjahului, fiecare prețuind adevărate averi, aruncând fulgere în ochii celor ce le privesc. Giuvaericelele cele mai costisitoare, ornează însă turbanul prințului. Mai sunt apoi săbiile, cu mânere ornate de cele mai rare pietre, pumnale ciudate, blazoane de aur, armuri cu încrustații de rubine, smaragde și diamante.

Diademele, cerceii, colierele, inelele și brățările prințesei, nu sunt mai puțin costisitoare decât acelea ale augustului ei soț.

Pe cât de fantastice sunt bogățiile unor Maharadjahi, pe atât de mari sunt datoriile micilor prinți. Cu toate dările supușilor,

Principele de Haidrabad, care trece drept unul dintre cei mai bogați oameni din lume.

Maharadjahul de Patiala. Detaliile toaletei sale, a cărei valoare nu poate fi prețuită, sunt tot atât de importante ca și fotografia însăși.

implicați în nenumărate aventuri amoroase, scandalizând pe supuși, devenind celebri chiar în afara granițelor patriei lor. Astfel Maharadjahul din Indora și-a pierdut tronul din cauza dragostei sale pentru dansatoarea Muntaz Begum. Cu tot aurul și bijuteriile ce i-a dăruit, nu și-a putut atrage simpatia dansatoarei, care fugi la Bombay, refugiindu-se în casa unui bogat comerciant. Maharadjahul setos de răsbunare, delegă câțiva din ofițerii gardei sale, cu executarea ordinului: uciderea ei. Aceștia o zări-

ră într'o zi plimbându-se în compania negustorului, într'un automobil.

Vehiculul fu atacat, comerciantul omorât, iar femeii i se creștă fața cu pumnalele.

Chemat la răspundere de guvernul englez, i se propuse alternativa de a abdică în folosul fiului său, sau a se preda autorităților. Maharadjahul, abdică și plecă în călătorie. Ajuns la New-York se îndrăgosti de tânăra Nancy Miller, pe care o luă în căsătorie în India, serbând cununia cu un fast grandios.

Prințul din Bahapur își ucise nepotul, fiindcă devenise iubitul favoritei sale.

Nababul din Rampur poseda în serviciul său, detectivi masculini și femenini, cari aveau misiunea să-i găsească cele mai frumoase femei ale ținutului.

În majoritatea cazurilor, prințul încearcă întâi să obțină consimțământul părinților, cari cedează din frică. Dacă părinții nu acceptă totuși căsătoria cu prințul, fata este răpită în ziua căsătoriei ei.

Predecesorul actualului Maharadjah, din Uhaba, etern candidat la înșurătoare, angajase un fotograf, cu misiunea de a căuta fete din popor.

Fotografiile fetelor erau examinate și victima odată aleasă Maharadjahului îngrijea singur de înlăturarea eventualelor obstacole, care i-ar fi stat în cale.

Ce viață duce însă soția prințului alături de soțul ei?

Inconjurată de sute de sclave și servitoare, păzită de eunuci, nu poate părăsi apartamentele ei, numite *Sanana*, decât în cazuri excepționale.

Pe când la curtea soțului ei se desfășoară serbări fantastice, ea rămâne izolată în colivia ei de aur, acompaniată de doamne de onoare izolate și ele de orice contact masculin. Numai rudele apropiate, acelea care după regulile religiei, nu se pot căsători cu ea, au permisiunea de o vizita. Pentru o Maharani, căsătoria, nu încheie decât o nouă poartă a închisorii ei de aur.

Inchisă din copilărie în *Sanana*, în ziua căsătoriei, va trece în închisoarea depravatului fiu al prințului, devenit soțul ei.

Să nu uităm însă pe acei prinți, cari trăiesc o viață simplă, plină de devotament, pentru supușii lor.

Astfel sub domnia prințului din Maizur, industria și agricultura au înflorit considerabil. Comorile pământului exploatare rațional, canalizările perfecționate, numeroase spitale, universități și biblioteci clădite după toate perfecțiunile moderne, au dat capitalei un aspect complet occidental. Nababul din Palapur primește în audiență pe oricine, fără nici o anunțare prealabilă, în palatul său modest.

Impune supușilor săi, prin exemple de viață economă, reducându-și luxul și servitorii, la minimum posibil.

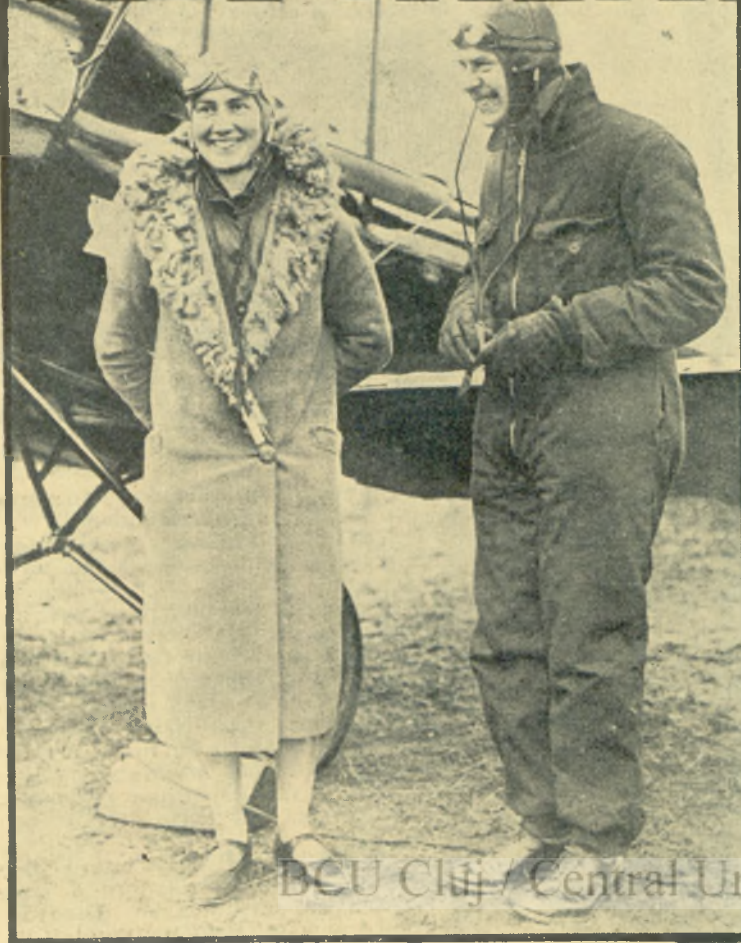
Palate de marmoră clădite pe malul lacului Udepur, cele mai frumoase și mai importante reședințe ale maharadjahului de Radjput.

extorcate prin fel de fel de presiuni, acestea nu sunt suficiente, pentru acoperirea luxului, bijuteriilor și achiziționării de femei, care servesc drept oglinda bogăției lor. Sute de femei populează haremurile, scenele atâr intrigi și omururi scandaloase.

Deși în posesiunea unor adevărate regimente de favorite, Maharadjahii, sunt

ACTUALITATI

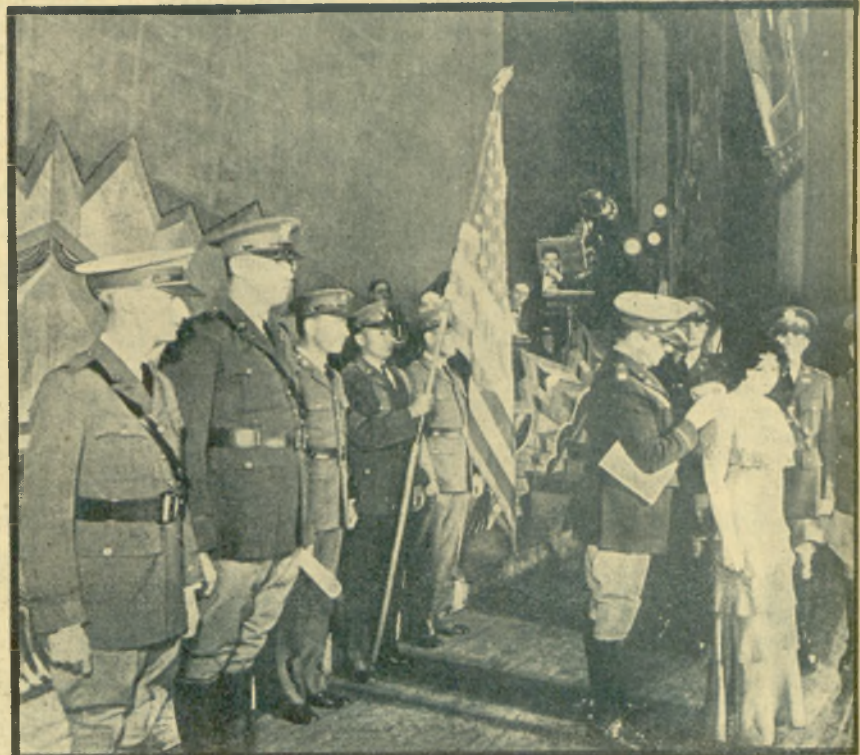

Ishbell MacDonal, fiica premierului englez, ia lecții de pilotaj. Jos: Conte de Paris s'a căsătorit cu principesa de Orleans.

Generalul Hagici, fost ministru de război al Jugoslaviei, timp de 5 ani, a murit de curând.

Jos: Un cărciumar din Londra a câștigat la loterie un cal, care i-a adus un premiu de optzeci de milioane lei la derby-ul englez.

Cântăreața de jazz Helen Kane, a fost numită colonel onorific, al unui regiment american de infanterie din Dallas.

Știința răstoarnă credințele creiate în jurul femeii

Studiul omului e desigur cel mai interesant dintre toate câmpurile, pe care se exercită astăzi știința. După ce s'a spus totul asupra minunilor universului, revelate de telescop, asupra ciudăteniilor lumii miniaturale, văzute cu ajutorul microscopului și, — după rapida lărgire a cercului de cunoștințe în chimie, fizică și alte științe — nimic nu se citește cu un interes mai mare decât o nouă descoperire asupra omului.

Savantii decretează acum nelalocul ei denumirea de „sex slab” cu care se desemnează marea jumătate a omenirii. Investigații făcute în fabrici, au dovedit că presupusul „sex slab” îndeplinește munci mult mai grele decât bărbații, bucurându-se și de o sănătate mult mai bună. Mai departe, femeile sunt mult mai puțin sensitive la durere și în genere, ele și nu bărbații sunt cele care împlinesc suta de ani. Apoi sunt mai puțin curioase decât bărbații.

După cum s'a stabilit din experiențele făcute asupra reacțiilor nervoase, calma și răbdătoarea ființă destinată să îndulcească viața bărbatului și să-i tempereze turbulența caracterului, e în genere mult mai nervoasă decât acesta. Diverse anchete făcute în lumea studentească au dus la concluzia, că femeile sunt mai puțin fericite decât bărbații; ele sunt mai influențabile și posedă simțul realității într'o măsură mult mai mică, decât cei dinții. Și, ceace e poate mai surprin-

Anglia „The Industrial Fatigue Research Board” o organizație oficială care are între altele însărcinarea de a se convinge dacă munca femeilor nu e de așa natură, încât să primejduiască sănătatea sexului și implicit de a generației viitoare.

Odată se primi o plângere împotriva unei fabrici de produse chimice pretinzându-se că se dădeu femeilor însărcinări peste puterile lor. Făcându-se o anchetă la fața locului, se constată că într'adevăr acestea îndeplineau adevărate munci de hamal, ridicând greutatea care depășiau întrucâtva pe cele cărate în medie, de bărbații din fabricile similare. Mai mult, munceau în picioarele goale fără ca delicatele oase și tendoane ale glesnei să fi fost susținute de gheată.

Rezultatul anchetei a fost cu totul opus așteptărilor; hamalii feminini se bucurau de o perfectă sănătate, având trupuri proporționate, de o admirabilă musculatură, în timp ce surorile lor se ofileau în birouri sau ateliere.

În altă ordine de idei; aserțiunea că emoțiile femeii sunt mai intense decât ale bărbatului, corespunde credințelor populare, cu o surprinzătoare excepție: sentimentul milei, care după tradiție atinge culmea în sufletul femeiesc. Doi mari psihologi cari au experimentat asupra unei grupe de bărbați și femei, au ajuns la concluzia că bărbații sunt mult mai susceptibili de milă decât femeile. Pe de altă parte, majoritatea femeilor aveau senzația desgustului mai intensă decât bărbații. Psihologia confirmă tradiția cu privire la delicata sensibilitate a femeilor, în fața unor priveliști desgustătoare, nu însă și pe cea a milei.

Tot tradiția susține că femeile se revoltă când sunt forțate să facă ceva împotriva voinței lor. Ei bine, cercetările făcute în fabrici, au dovedit că în circumstanțe similare, bărbații se revoltă, iar femeile se resemnează.

În vitrina unui magazin s'au expus într'o zi diverse fotografii și prospecte, așa cum se obicinuște în publicitate; cineva pândia din umbră, notând pe cei ce se opriau în fața lor. Rezultatul a fost că invariabil bărbații se dovediră mai curioși decât femeile. Tradiționalele curioase, trecură fără a arunca o privire măcar asupra vitrinei, în timp ce bărbații, despre cari s'au spus în genere că sunt lipsiți de curiozitate, se opriau și se uitau.

Se susținea că femeia e capricioasă și că rareori se simte fericită. Un profesor dela universitatea din Columbia, făcând anul trecut o anchetă printre studenți și studente, spre a găsi factorii psihologici, cari determină fericirea, a ajuns la concluzia că în medie, atât bărbații cât și femeile, diferă foarte puțin din acest punct de vedere.

Intuiția e o altă citadelă a tradiționalei feminități, pe care verificările psihologice vin s'o dărâme. Se susține că femeile au o judecată slabă, dar că posedă acel misterios și minunat instinct, numit intuiție, prin care disting realul de fals. Doi distinși savanți cari s'au ocupat îndelung de această chestiune, afirmă că intuiția nu e decât cristalizarea unei funcțiuni automate a judecății, bazată pe experiență. Dacă o femeie deosebește un individ cinstit, de unul necinstit, la prima vedere, e numai pentru că a avut de-aface cu unul din tipuri și-i recunoaște după unele semne sau expresii, care probabil nu pot fi observate de oricine. În fond cele mai evidente probe de intuiție le-au dat tot bărbații. Oricare ar fi revoluția pe care ar aduce-o ideilor tradiționale, psihologia și-a dat verdictul: *intuiția masculină e superioară celei feminine.*

O sumedenie de versiuni false au circulat până acum — susțin savanții — asupra modestiei feminine. „Modestia naturală” e ce-

Gertrude Ederle una din șamptoa-
nele innotului

Inregistrarea sensibilității

zător, experții au ajuns să recunoască, că modestia nu e tocmai o trăsătură exclusiv feminină ci că bărbatul e în genere mai modest decât femeia.

Teoria că femeia ar fi mai slabă fizicește, a fost mult discutată de antropologii moderni. Prof. Briffault citează exemplul amazoanelor — femeile luptătoare — care egalau pe bărbați. De altfel, privind în urmă, cu cât pătrundem mai adânc în noianul vremilor, cu atât mai frecvente devin cazurile femeilor-soldați. La Greci femeile ajunseseră la un moment dat aproape egale cu bărbații și asta într'un timp când aceștia se găseau în cea mai frumoasă fază de dezvoltare fizică.

În timpurile moderne femeile au neglijat fizicul. Moda interzicea mamelor și bunicelor noastre să facă uz de mușchii lor. Femeile sudului erau renumite pentru micimea picioarelor, — consecință directă a totalei lipse de exercițiu fizic.

Totuși în timpurile din urmă, femei lipsite de vre-o ereditate athletică, au atins remarcabile recorduri sportive.

Altă caracteristică scumpă nuvelistilor generației trecute era extrema sensibilitate feminină. Contrar tradiției acceptate, bărbații s'au dovedit — cu ocazia unei experiențe făcute asupra unui grup de studenți și studente — mult mai emotivi decât femeile. Atunci când acestea din urmă duceau mâna la inimă leșinând la cel mai mic incident, o făceau pentru că era modern, iar nu pentru că ar fi fost natural.

Ceeace evidențiază tăria trupească a femeii, sunt rapoartele pe care le face în

Capturarea lui Aristomenes
de către femeile spartane.

(Tablou de Lapeyere)

va în care antropologii moderni nu cred, întrucât e evident că un copil nu se naște nici cu idei nici cu vreun caracter. A atribui unui copil de câteva zile, sentimentul modestiei sau al rușinei, e ceva cu totul absurd.

Sălbatecii — se știe — au asupra pudoarei, asupra îmbrăcăminte etc., idei cu totul diferite de ale noastre.

„Singura sursă a noțiunii de pudoare este educația” a spus acum 25 de ani savantul William G. Sumner, ideile care trecea pe atunci drept revoluționară, dar care astăzi, e admisă de toți savanții, fără nici o rezervă.

Educația și mediul formează firea copiilor, afectând în mare măsură caracterele sexelor.

S'a spus că pudoarea e o trăsătură exclusiv omenească. Fapt pe care prof. Sumner l-a dovedit cu totul inexact și iată cum:

Dresă o maimuță, obicinuind-o să poarte mereu o jachetică roșie. Desbrăcând-o într-o zi de ea, maimuța manifestă rușine și disperare. Obicinuindu-se cu jacheta, se simțea „despuiată” fără ea.

Tot acest savant scria odată, că dacă ar îmbrăca cu hăinuțe și pantalonași o duzină de căței, lăsându-i să se joace astfel o lună sau două, până când se vor fi familiarizat cu hainele și apoi ar desbrăca pe unul din ei, dându-i drumul gol în colonia de animale îmbrăcate, reacția ar fi exactă aceea care s'ar produce la apariția unui individ „despuiat”, într-o adunare de oameni civilizați. E numai convenția, fără îndoială, dar convenția e cea mai mare forță socială.

Antropologii au arătat în diverse rânduri imensele și uneori ridiculele deosebiri dintre ideile convenționale asupra pudoarei la diferite rase, dealungul diverselor epoci. Astăzi încă, sunt multe orientale care-și expun pântecul dar care ar prefera să moară, decât să-și expună fețele.

Orientalii își acoperă capetele și-și descoperă picioarele, în semn de venerație în timp ce occidentalii fac tocmai contrariul. Femeile mahomedane surprinse de un ochiu bărbătesc în baie, își acoperă fețele, nesinchisindu-se de corp. Femeile hotentote pozând fotografiei se despoaie complet, păstrând însă pânza ce le învăluie ca un turban capul, pe care li se pare rușinos să-l expună got privirilor.

Femeile din Papua poartă vestimente, a căror lungime ar satisface oricare pretenție de modestie, dar ratează orice efect în ochiul occidentalului, printr-o tăietură în jurul taliei, care lasă să se vadă tatuajul de pe coapse. E cu desăvârșire rușinos, după ele să ascundă această parte a corpului. Japonezii la începutul relațiilor cu occidentul, au fost foarte scandalizați de decolteurile europenelor deși muncitorii lor lucrau goi de tot pe ogoare.

Totul e numai convenție și educație; ori, tocmai aci încearcă savanții să găsească cauzele ce determină diferențele între modestia femeiască și cea bărbătescă. Fetele tind să se desvolte ceva mai devreme decât băieții. Atât la școală cât și acasă învață mai repede, dar nu par să rețină totul. Băieții se știe, sunt mai conservatori și mai

convenționali decât fetele. În consecință, se pare că educația convențională ce dă fiecărei rase sau grup social ideea de modestie, se imprimă mai puternic în spiritele băieților decât în ale fetelor.

Din timpuri imemorabile, femeia a avut nevoie de sprijinul unui bărbat și a căutat astfel să-i placă. Această stare de lucruri s'a schimbat ce-i drept în ultimii 200 de ani, dar schimbarea probabil, că n'a avut încă vreme să afecteze psihologia feminină.

Un lucru e evident: că bărbații au în privința modestiei idei mult mai severe decât femeile. Probă că ei sunt cei cari se plâng împotriva îmbrăcăminteii cam sumare, a doamnelor noastre.

Acum un an, doi profesori de psihologie dela universitatea din Missouri trimiseră studenților chestionare, redactate cu multă decență, cu scopul de a aduna date extrem de interesante, pentru un studiu asupra vieții sexuale în medie a omului. Se iscă un scandal teribil și nu studentele ci studenții au fost acei cari protestară cu mai multă vehemență.

O altă evidență a modestiei bărbătești e rezistența pe care o întâmpină psihologii și psihanaliztii, când încearcă să pătrundă în viața sentimentală a unui individ.

Pe de altă parte, s'a observat că femeile obicinuesc să povestească episoade amoroase din viața lor în care pretind că ar fi făcut cuceriri fără ca ele să fi luat parte sufletește, vanitate arareori întâlnită la bărbat, care e prea absorbit de propriile-i sentimente, spre a

se mai ocupa de impresia pe care o produce asupra femeii.

Noțiunea de „modest” se învârtește mai ales în jurul vestimentelor. Moda femeiască oscilează dela o generație la alta, între doi poli: revelare și tănuire. Oricare ar fi spiritul zilelor noastre, sunt secole de când haina femeiască nu urmărește decât să atragă ochiul și favoarea bărbătescă. Or, asta numai un semn de modestie nu poate fi.

Nu că psihologii ar fi de părere că femeia să-și micșoreze atracția, cei mai mulți insistă asupra păririi ideilor puritane. Unul din ei a spus chiar că îmbrăcăminte sumară a femeilor duce cu siguranță către îmbunătățirea raselor, întrucât dă posibilitatea celor sănătoase și bine făcute, să se mărite curând.

Se știe precis că bărbații nu se ocupă mult de frumusețea îmbrăcăminteii lor.

Interesant e faptul că moda vestimentelor revelatoare apare totdeauna în urma marilor răboaie, ca o reacție naturală a lumii feminine, în fața împușinării tinerilor de înșurat.

Savanții găsesc actuala modă feminină practică și sănătoasă; îndemnând fără încetare pe bărbați să imite pe femei, îmbrăcându-se cât mai ușor. Asta nu înseamnă însă, decât că savanții pun prea puțin preț pe această formă de „modestie”.

Afirmația că între femei și bărbat cel din urmă e mai modest, rămâne în picioare.

Koprol
PURGATIV
IDEAL
DE
CIOCOLATA
LAXATIV PLACUT KOPROL

CE REȚI LA TOATE LIBRARIILE ROMANUL LU

CLAUDE ANET

ARIANA

după care s'a făcut filmul cu acelaș nume

LAMA DE RAS
MEM
DE LUXE
NEINTRECUTA
IN
PREȚ SI CALITATE
REPR. M. MARGULIUS SMARDANA, BUGURESTI

Petrole Hahn

Loțiune igienică suverană
contra căderii părului și
a mătreței.

— Curăță și dă părului
un aspect lucios și îl
parfumează plăcut.

— Recomandat special
pentru coafatul și ondu-
latul părului.

DE VÂNZARE PRETUTINDENI

Refuzați contrafacerele și
cereți numai flacoane în
ambalaj original

Les traitements de base
Marie Earle

(la première maison du monde de produits de beauté)

Sont actuellement en vente partout

AUX MÊMES PRIX

qu'au dépôt de Paris

IMPORTATION ORIGINALE
GARANTIE

DÉPÔT POUR L'EUROPE :
15 RUE DE LA PAIX, PARIS

660, FIFTH AVENUE
NEW-YORK

Actualități din țară

D. N. D. Ghica, fostul nostru ministru plenipotențiar la Roma, a fost numit ministru de externe în cabinetul d-lui Iorga. Fotografia noastră reprezintă pe d. ministru de externe, la sosirea în Gara de Nord.

Clîșeul din josul paginei reprezintă delegația fabricanților bulgari de articole de zahăr, care a vizitat săptămâna trecută capitala.

La București, s'a deschis săptămâna trecută conferința Micii Asociații a Presei, în palatul Sindicatului Ziariștilor, conferință premergătoare celei politice, care va avea loc la Sinaia.

Au luat parte delegați jugoslavi, cehoslovaci și români și s'au discutat diverse chestiuni în legătură cu interesele colective de presă.

Fotografia din stânga paginii sus, reprezintă delegațiile congresului, iar cea din dreapta sus, un aspect al sălii de ședințe.

PUDRA ȘI PARFUMUL DOAMNEI ELEGANTE

Lubin

PARIS
BCU Cluj / Central University Library Cluj

PENTRU INFRUMUȘĂȚAREA FEȚEI,
MAINILOR ȘI DECOLTEULUI

**CREMA ȘI SAPUNUL
FLORA**
RAMAN NEINTRECUTE

O MINUNATĂ DESCOPERIRE A ȘTIINȚEI

DESTINATĂ FEMEILOR
CE VOR SĂ FIE FRUMUȘOASE
APA DE OBRAZ
"LAURA"

Unica pentru închis porii și
curățirea pistriilor împreună
cu crema LAURA face un ten ideal.

LA TOATE DROGHERIILE ȘI FARMACIILE DIN CAPITALA

INGROS PARFUMERIA EXCELSIOR CAL. MOSILOR 78

Cupon pentru concursurile **Cupon pentru jocuri**
de cultură generală

No. 223

No. 223

Numele și prenumele

Adresa

Filmul „Parada frumuseții” pentru alegerea „Miss României” 20.000 lei premiu pentru spectatori

ROMANIA trebuie să-și facă un punct de onoare din participarea la concursul internațional de frumusețe, care se va ține la București.

Aleasa țării noastre, trebuie să se prezinte astfel, încât să stea cu cinste alături de reprezentantele statelor europene.

Deaceia „Miss România 1931”, trebuie aleasă cu cea mai mare grijă. Și iată pentru ce „REALITATEA ILUSTRATA” inițiatorea și organizatoarea concursurilor de frumusețe, n'a vrut să-și ia singură responsabilitatea acestei alegeri și a hotărât ca publicul, — printr'un plebiscit — să desemneze pe viitoarea „Miss România”.

Dintre candidatele prezentate, de îndată ce „REALITATEA ILUSTRATA” a anunțat concursul, un juriu a ales un grup de 12 și revista a realizat, cu ajutorul casei „Gaumont”, un film sonor.

Filmul acesta este o comedie care servă de pretext la prezentarea pe ecran, în mai multe rânduri, a grupului din care publicul urmează să aleagă pe „Miss România”.

Filmul, care a fost sonorizat la Paris, a sosit în Capitală și va fi proiectat săptămâna viitoare într'unul din marile Cinematografe din Capitală și în toate cinematografele importante din țară, iar spectatorii sunt rugați, ca după ce-l vor vedea, să cumpănească bine și să ne indice pe aceea pe care o consideră demnă de a reprezenta frumusețea țării noastre.

Toate sunt frumoase, dar gustul publicului — care niciodată nu dă greș, — va ști să aleagă din toate pe aceea care le întrece în frumusețe. Aceasta va fi „Miss România”.

Desigur că vom primi mii și mii de voturi, pentru că sufragiile publicului nu vor merge toate către aceeași candidată.

Noi vom face o clasificare, pe baza voturilor primite. „Miss România” va fi candidata care va întruni cele mai multe voturi. Vor urma apoi în ordine candidatele cu un număr de voturi din ce în ce mai mic și iată că acei care conduc revista „REALITATEA ILUSTRATA”, au ajuns la ideea instituirii unui nou concurs original, de data aceasta pentru publicul spectator.

Ori cine va ști să prevadă în mod just clasificarea generală, va primi un premiu de 20.000 lei.

Prin urmare spectatorii au o dublă însărcinare: 1) să privească cu atenție filmul „Parada Frumuseții” și să-și dea votul pentru alegerea aceleia care trebuie să fie „Miss România” și 2) să facă o clasificare cât mai justă a celor 12 candidate.

Suntem încredințați — în felul acesta — că filmul casei „Gaumont” se va bucura de întreg interesul publicului.

De altfel acest film este cât se poate de interesant și prin el însuși. Are un subiect nostim: e vorba de un grup de școlărițe sburdălnice, care dorind să filmeze, știu să se debaraseze de profesoara lor și să se prezinte în fața obiectivului.

Concursul nostru de cultură generală

Dorind să stabilim legături cât mai strânse între revista noastră și marea masă a cititorilor, care totdeauna a simpatizat cu această publicațiune, am hotărât transformarea concursului nostru școlar, într'unul de cultură generală, dotat cu mari premii, care vor fi distribuite lunar, după fiecare grup de patru serii de întrebări.

Fiecare cititor poate concura, fie că este persoană matură, elev sau student, răspunzând la fiecare chestiune în maximum cinci rânduri de mână și alăturând totodată corespondenței, bonul pe care-l publicăm în josul acestei pagini.

Premiile lunare sunt următoarele:

Premiul I: Lei 10.000.—

Premiul II: Lei 5.000.—

Premiul III: Lei 3.000.—

În afară de premii în bani, mai oferim și o serie de 25 premii de consolare, a câte 500 lei, în volume, după alegere, din catalogul editurii „Adevărul”.

Iată textul exact al acestei întrebări:

1) Ce literat de naționalitate franceză și-a scris operele în limba germană?

2) Ce religie crede în dispariția sufletului după moarte?

3) Cine a conceput cel dintâi ideea statului comunist?

4) Ce corpuri nu pot fi străbătute de undele hertziene?

5) Care e aportul original în muzică, datorit lui Richard Wagner?

6) Ce se înțelege prin telemecanică?

7) De unde derivă superstiția numărului 13?

8) Cum se explică faptul că un auditor la radio poate auzi transmisiunea unui spectacol înaintea unei persoane din sala de spectacol?

9) Care erau primele aparate pentru măsurarea timpului?

10) Ce poet celebru a fost condamnat pentru furt și asasinat?

Răspunsurile la aceste întrebări se pot trimite fie separat, fie toate odată, la adresa revistei noastre: str. C. Mille 7, după terminarea seriei în No. 224. Pe plic sau pe carte poștală, se va menționa: „Concursurile de cultură generală.”

Fiecare serie de răspunsuri trebuie să fie însoțită de couponul respectiv.

Cititorii trebuie să răspundă la cel puțin cinci întrebări, în fiecare săptămână.

NOTĂ. — Dintr'o omisiune tipografică, textul primei întrebări din seria I a concursului nostru de cultură generală a apărut într'o formă eronată.

Ce substanță este mai densă în stare lichidă decât în stare solidă?

**INDISCUTABIL HERDAN E CEA MAI
PĂINEA BUNĂ**

Crema Nivea:
Cea mai eficace,
Cea mai effină.

Primăvara pretinde o bună îngrijire a întrefinerii pielei cu

CREMA NIVEA ULEIUL NIVEA

Fiindcă ambele apără la vânt sau se înrudește cu pielea și efectul său este de a pătrunde profund în țesuturile ei și deci au eficacitatea de a întrefine pielea cu efect și durată.

Crema-Nivea: Doze: Lei 16.-, 34.-, 72.-, Tuburi: Lei 30.-, 45.-

P. Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov, Strada Juliu Maniu 39

DE VOIURBA CU CITITORII

202, Cămpina. — Deși nu prea-mi este permis să divulg adresele concurenților, totuși țin să te servesc, în speranța că nu nutrești cine știe ce planuri periculoase... D-ra Lila Alexandrescu — e frumoasă, așa-i? Locuiește în calea Văcărești 112...

Nelămurita. — V-ați supărat, nu mai e posibilă împăcarea... Și pentru asta ești... nelămurită?... Păi, de unde vrei să fiu eu lămurit, în cazul acesta?... Eu știu că atunci când mă supăr pe cineva am motive puternice și nu mai apelez la altul să-mi explice... de ce m'am supărat... Dacă e posibilă o supărare fără remediu? Da, ce supărarea e lepră? Numai lepra nu are remediu... Supărarea, duduie, e trecătoare dela sine, afară de cazul când unul dintre dv. ține să-i dea aspect de perpetuare... În cazul acesta e grav. Trebuie să-ți cauți alt iubit mai puțin... supărăcios. Te-ai lămurit?...

O prietenă. — Dudue dragă, nu sunt eu acela care decid în alegerea concurenților. De altfel e un fapt consumat... Speranță! Va fi și la anul concurs...

Disgrațiata. — Ei și pentru asta trebuie să te superi? Așa sunt eu, glumeț din fire. Crede-mă însă că nu fac nimic din răutate. Imi iubesc deopotrivă toți corespondenții și nu fac nici o deosebire. Câte odată, când sunt în toane rele, îi mai iau la rost, altă dată îi indulcesc cu câte-o frază mieroasă... Ei mă cunosc de mult, și — probabil — că le place... variația. Altfel nu mi-ar mai scrie. Și, crede-mă, aș regreta-o!... Haide, lasă „figurile” disgrațioase și spune-mi ce te te pot servii!...

M. Schuff. — Nu știu pentru a căta oară trebuie să repet că nu cunosc adresele bogătașilor și că la această rubrică nu se răspunde decât chestiunile din domeniul artistic și — cel mult — sentimental.

Hariana. — O puteți afla răsfoind colecția revistei noastre pe anul 1930. Cred că o posedați...

A. Ghiocel. — Regisorul filmului „Ciocoi” este Horia Igiroșanu. Locuiește în calea Griviței 131.

Senorita. — Walter Janssen vorbește germana, franceza și italiana. Are voce de bariton. Cunoaște următoarele sporturi: Automobilul, călăria, canotajul, scrima și tirul. Se pricepe să cânte la violoncel. Locuiește la Berlin N. W. 40 In den Zelten, 9. Vrei poate și telefonul?... C 6 Moabit 1636... Cred că ești satisfăcută de toate aceste amănunte, pe cari mi le-ai cerut.

M. de Bourgogne. — Probabil că în ziua când vei citi acest răspuns al meu premiul acela va fi fost acordat de mult. Titlul pe care-l indicai d-ta nu era deloc rău, dar de ce nu l-ai trimis revistei „Cinema” direct?... Eu

în orice caz nu m'ași fi putut pronunța înainte de închiderea concursului.

Alphonso. — Cred că cea mai indicată cale de urmat ar fi să te adresezi Consulatului Român de la New-York. 2) Liane Haid locuiește la Berlin - Wilmersdorf, Württembergischestr. 13.

B. Grig.Cernăuți. — Am răspuns separat prin poștă, așa cum ți-a fost dorința. E o excepție...

Rozina Cristescu. — Amănunte atât de intime asupra concurenților la titlul de Miss România nu ți-aș putea da, pentru că... nu cunosc...

D. de M. — Regret foarte mult, dar atâta timp cât nu eu sunt acela care-ți solicită fotografia, nu-mi pot lua nici un angajament de-a o returna. Te pot asigura însă — dacă ții neapărat să te vad și să-mi dau părerea — că voi distruge imediat acea fotografie, așa că să nu-mi rămână mie... Totuși țin să te previu că părerea mea e prea neînsemnată, mai ales... orientat după o simplă fotografie. 2) Victor Varkoni filmează încă în America. 3) Cum nu, oare trebuie să mă întreb pe mine când îți schimb pseudonimul?... Dar cu piciorul acela, desenat acolo, în colțul misivei, ce vrei să spui?... Nu care cumva acesta ți-e portretul?...

Mimișor-Iași. — Probabil c'am scăpat filmul despre care-mi vorbești. În orice caz, e un actor încă obscur; n'a mai apărut în nici un alt rol de seamă.

Mireille. — Fi binevenită în rândul prietenelor mele anonime! Ți stau oricând cu drag la dispoziție și în orice chestiune asupra căreia nu ești lămurită. 2) Charlie Chaplin n'a venit la București pentru că itinerariul voiajului său în Europa se reducea la câteva metropole ale Apusului. Omul acesta nu are timp de pierdut și nici nervi de oțel. Ți dai seama cred, cât de obositoare trebuie să fie descinderile sale în mijlocul poporului entuziasmat, gata să-l strivească — din prea multă simpatie — la fiecare pas.

Stepju și Apwx. — Pentru toți acești actori adresează corespondența prin „The Standard Casting Directory”, 616, Taft Building, Hollywood Cal. U. S. A.

Recunoștință până la moarte. — Dar ce-aș putea să fac eu pentru d-ta, dudue?... Să faci cinematograful în România este deocamdată o imposibilitate pentru că nu avem decât o producție infimă, numeric și mizerabilă calitativ. Te-aș sfătui totuși să te adresezi regisorului Horia Igiroșanu, singurul de la noi care se pare că s'a consacrat filmului național și care persistă.

Diki. — Ai câștigat pariul. Greta

Garbo a debutat în cinematograful aceluși rol din „Gösta Berling”... Să văd, te ții de promisiune!...

Fleurry. — Nu înțeleg. Eu ți-am răspuns astfel, crezând că nu-ți va d.splace. Sunt multe cititoare care-mi cer expres să le înfloresc răspunsul cu ironii sau glume... Să fim înțeleși: vrei să-ți răspund laconic și serios?... Foarte bine: Ce dorești?...

Tolea T. Urātu. — Iartă-mă, dragă urătule, dar mi-e imposibil să-ți descifrez misiva!... Scrie-mi mai clar — litere mai mari — și te voi citi cu plăcere...

Mimny Vax. — Vrei să întreprind cercetări acum? Mi-ar fi imposibil... Te-aș sfătui însă, să-ți schimbi pseudonimul — cred că n'ai motiv să ții prea mult la el — și atunci nu vei mai da ocazii la confuzii din acestea... De acord? Dacă nu-l schimbi, să știi c'o înjur pe Greta Garbo la care ții așa de mult!...

Ciotlaș Virgil-Blaj. — Să te învăț eu cum se instalează un aparat de radio?... Așteaptă puțin. I-am făcut o scrisoare lui Ramses III prin care-l rog să-mi dea aceste explicații. Când le voi primi ți le voi comunica. Dacă nu ai răbdare până atunci, te poți adresa ziarului „Radio și Radiofonie” str. Const. Mille 7-9-11, București. (Puteai s'o faci dela început).

G. Malladia R.-șomeură. — De când cuvântul șomeur a devenit... profesie?... Sau poate vrei să-ți scuzi lenea?... 2) Uite ce e: Colecția revistei noastre nu mai e disponibilă dela No. 1 deoarece primele numere au fost epuizate. Trimite însă, la administrație costul și indicațiile respective și vei primi revistele prin poștă. E simplu ca „bună ziua”. Sau — și mai sigur — treci personal pe la administrație, căci... tot n'ai ce face toată ziua.

Wanda-Botoșani. — Maurice Chevalier e catolic. Mulțumiri pentru frumoasele urări!...

Foebus Apollon. — Inutil să-i scrii. Charlie Chaplin s'a decis să nu citească nici o scrisoare dela admiratori, în timpul voiajului. Are, omul, nevoie de liniște!...

Floare de Crin. — Un autograf al meu pe o fotografie de plajă... N'ai vrea unul pe o fotografie de... baie? Eu nu merg la plajă. Fac baie acasă... 2) Ai dreptate, în „Magia Neagră” a jucat actrița despre care-mi vorbești.

Petricicu-Buhuși. — Brrr! Ce scris oribil!... Abia de-am ghicit ce vrei să-mi spui... Țin să-ți atrag atenția că cinematograful nu e o ocupație, cum crezi d-ta ci o artă (știi ce e aia?) și că dacă d-ta n'ai ce face, ți recomand eu o... ocupație: învață ortografia!...

P. Ștefănescu-Caracal. — Regret, scumpe domn, dar nu păstrez corespondența, după ce o rezolv. Ar însemna să-mi angajez o armată de funcționari, ca s'o claseze, așa că rezolv problema aceasta prin a lua notă în manuscrisul meu și a trece la foc. Cred că e mult mai convenabil procedeu pentru corespondenții mei anonimi.

Domnița Codrilor. — Prima are 1.62 și cântărește 52 kgr.; a doua are 1.58 și cântărește 45 kgr. 2) Prin „villain” se înțelege intrigantul filmului.

Maco. — Tot Richard Tauber, care apărea în rol dublu.

Greta. — Ai văzut ce înseamnă să te pripești?... Dar, ascultă, ce s'aude cu proiectul acela? Mi se pare că-ți place să-ți făurești iluzii!... 2) Un film se poate colora prin mai multe procedee, foarte complicate de altfel și pe care nu ți le-aș putea explica în câteva rânduri. Probabil că voi scrie în curând un articol cu acest subiect și asta ca să-ți satisfac curiozitatea. Ești mulțumită?...

Vinicius. — Nu cunosc actuala indeletnicire a acestui romancier. De altfel ce importanță are să știi cîna înainte ce scrie un autor? Nu care cumva vrei să-l citești în manuscris?... 2) Cu întrebări de domeniul radiofoniei adresează-te ziarului „Radio și Radiofonie” (vezi adresa mai sus).

Max Smeling. — Trei săptămâni să aștepti un răspuns încă nu înseamnă nimic. La revista franceză „Cine-Miroir”, cititorii sunt avertizați că trebuie să aștepte un răspuns după două luni dela trimiterea corespondenței. 2) Autorul aceluși articol a cam exagerat desigur. Janet Gaynor s'a căsătorit cu bogătașul acela pentru că așa a găsit ea de cuviință. Charles Farrell s'a consolât în schimb cu Virginia Valli. E adevărat însă că de multe ori sunt și clauze stipulate în contract care interzic unei actrițe o căsătorie ce-ar compromite-o. 3) Numele meu e Joseph de Saxa și sunt un descendent degenerat al familiei de Saxa. 4) Citește și acum revista aceea să văd dacă-ți va face aceiași impresie!...

Nu mă uita-Constanța. — Vezi bine că nu te-am uitat... În schimb ai uitat d-ta să pui întrebarea de rigoare...

„Pi”. — Imaginează-ți ce rușine! Un coleg de redacție s'a apucat să-ți repete numele de două ori... 1) Pentru Nancy Carroll adresează corespondența la Paramount studio Hollywood, Cal. U. S. A. Ultimul ei film n'a fost prezentat încă la București.

Unul care-ți vrea numai binele. — Mulțumesc pentru intenție!...

Gelo Karleyn. — Articole în genul acesta am mai publicat în revista noastră, așa că deocamdată nu ne interesează.

J. de S.

CUM ȘI-A PIERDUT VENUS DE MILO BRATELE

ACUM însăși se știe cum a devenit ciungă Venus din Milo. După multe cercetări și discuții contradictorii experții au ajuns la convingerea că zeița frumoasei fusese înzestrată cu brațe, dar nu se știa în ce împrejurări și când anume și le-a pierdut. Istoricul francez Camille Vergnol raportează, că celebrul cercetător Dumond D'Urville — primul colecționar care a văzut zeița — a luat hotărârea s-o răpească și s-o ducă în patria lui, Franța. Dar nu era lucru tocmai ușor. A avut loc o adevărată luptă pentru statuie și cu această ocazie Venera a fost lovită atât de rău, încât și-a pierdut brațele.

CUM A FOST DESCOPERITA STATUIA LUI VENUS

De fapt, Venus din Milo, care ocupă și astăzi un loc de cinste în Louvre, ar trebui să se numească Afrodita din Melos. E o zeiță elenă, originară din insula Melos. Acolo a găsit-o, în anul 1820 un țaran, făcând niște săpături pe proprietatea lui. Era o statuie ruptă în două, dar altminteri fără stricăciune. Administratorii insulei hotărâră, în urma sfatului călugărului Oiconomos, să dăruiască chipul de piatră al zeiței guvernatorului, prințul Moruzi, pentru a câștiga simpatia lui. Țaranul cerea 750 piaștri pentru statuie. Administratorii nu voiau să-i plătească această sumă, iar tratativele continuă multă vreme. Între timp sosi la Melos o escadră franceză, ai cărei ofițeri avură prilejul să admire pe Afrodita. Dumond D'Urville, pe atunci ofițer subaltern, era cel mai entuziast admirator al statuei și împreună cu un camarad voi s-o cumpere. Însă țaranul văzând cât de mult îi străinii la chipul cel de piatră, urcă prețul până la 1200 piaștri, o sumă de care nu dispuneau modestii ofițeri. Spre marele lui regret, Dumond trebui să părăsească insula Melo, fără statuia Afroditei. Dar gândul de a-o cuceri i se infipse în minte și povestii toată întâmplarea. la Constantinopol, prietenului său De Marcellus, atașat al legației franceze. Acesta se entuziasmă de idee și interesă, la rândul său, pe ministrul Franței marchizul de Riviere,

DIPLOMATUL ȘI RĂPIREA AFRODITEI

Cu permisiunea ministrului, De Marcellus porni la Melo, pe vasul de război Estafete, aparținând escadre, spre a cumpăra statuia. În apropiere de port De Marcellus zări de pe vapor că pe ulița portului cobora un convoi, cu un călugăr în frunte. Bărbații țineau băte în mână, ocrotind o targă, dusă de alți bărbați, pe care se afla statuia, legată cu frânghii. După cum aflară francezii mai târziu, ea fusese cumpărată de către administratorul insulei și urma să fie dusă la guvernator, care voia

s-o așeze în haremul său. Marcellus nu știa atunci toate acestea, dar își dete seama că numai o acțiune imediată i-ar putea fi de folos: căci desigur că statuia avea să fie dusă într-un loc, unde avea să fie înace-

sibilă. Adună douăzeci de marinari, ancoră la fărș și împreună cu tovarășii săi întâmpină procesiunea. Mica oaste a lui De Marcellus năvăli asupra convoiului, spre a pune mâna pe statuie. Urmă o încăierare sâlbatică, în care izbândiră în cele din urmă marinarii. Însfăcără în grabă Venera și o târâră cu și mai mare grabă peste stânci, până la coastă, aruncară statuia în barcă, și se înapoiară la vasul de război. Ajunși acolo făcură constatarea, că Afrodita nu mai avea brațe. I se rupseseră în cursul transportului peste stânci, sau în timp ce fusese trântită în barcă. Brațele Venerii zăceau probabil între stânci, sau în fundul mării. Francezii n'au mai avut timp să le caute, iar cercetările ulterioare nu le-au scos la iveală.

PROCES-VERBAL DIPLOMATIC

Atașatul de legație nu prea se simțea cu conștiința curată ajungând cu prada sa la Constantinopol și nici ministrul nu era prea bine dispus. Statuia fusese răpită, așa încât se puteau aștepta la complicații diplomatice. Mușamalizarea chestiunii a costat o sumă frumoasă de bani. Țaranul din Melo, care descoperise pe Afrodita primi șase mii de franci; administratorii insulei, pe care guvernatorul pusese să-i lovească cu biciul, amendându-i cu șapte mii piaștri înapoi. În urmă s'a făcut un proces verbal, prin care se stabilia că Franța a cumpărat în bună ordine

statuia în chestie. Consulul francez din Melo și prietenul lui Dumond, locotenentul Materer, confirmară că zeița nu avusese brațe, încă de când o desgropase țaranul, spre a nu da loc la bâneli. Cu toată infirmitatea ei, Afrodita ciungă a fost primită la Paris cum nu se poate mai bine, și a avut un desăvârșit succes artistic. A fost imediat adăpostită la Louvre în loc de cinste, iar marchizul de Riviere a fost transferat în Franța, incredințându-i-se un post înalt, cu titlul de duce.

Cu această ocazie trebuie să pomenim și de istorioara lui Mark Twain despre originea Venerii de Milo, chiar dacă unii dintre cititorii noștri o cunosc.

Campionatul Național de Șah a fost organizat anul acesta de Cercul de Șah „București”, dela 11 la 22 Aprilie.

S'au distribuit premii în valoare de 21.400 lei.

Premiul I și titlul de campion a fost decernat d-lui Ștefan Erdely (Timișoara).

Premiul II, Dr. Balog (Miercurea Ciucului).

Premiul III, Al. Tyroler (Timișoara).

Premiul IV, Andrei Winkler (Iași).

Premiul V, Mendelsohn (București).

Supra-arbitri au fost d-nii ing. Liviu Ciulei, președintele Federației Române de Șah, și căp. Alexandru Bibescu, președintele Cercului de Șah București și organizatorul campionatului. (st. în medalion).

Institut Cosmetic Medical

(Institut de înfrumusețare)

Str. Știrbey-Vodă, 34, Telef. 311/44

Dr. F. KOVACS

Specializat la Viena

Boli de piele și cosmetică. Diatermie, Raze ultraviolete Fizioterapie. Ingrijirea feței. Dis-trugerea radicală a parului de prisos, sbârcituri, negi, coșuri, pistru, semne de naștere. Tratament de întinerire. Cura de slăbire locală și generală, varice, etc. etc.

Vânzarea produselor proprii

ÎN COZONAC **HERDAN** 30
SPLENDID L.E.L.

O PUDRĂ BUNĂ

asigură
UN TEN FRUMOS
preferați

PUDRA D'ARGY

NIMIC NU-I
MAI PLACUT CA
RASUL CU LAMA

DIAMOND

REPR. G-LA
A SCHOR S.A. BUCUREȘTI
STR. TUDOR VLADIMIRESCU 26

Cum a fost creată Venus de Milo

de Mark Twain

PRIMUL CAPITOL

(Scena se petrece în atelierul unui artist din Roma)

— O George, cât te iubesc!
— Mary, scumpa mea, o știu. De ce oare tatăl tău e atât de neinduplecat?
— George, nu i-o lua în nume de rău. Pentru dânsul arta e o neghiobie. El nu se pricepe decât la băcănie. Își inchipue că am să mor de foame la tine.
— S'o ia dracu de intelepciune! De ce nu sunt oare un negustor chibabur, fără inimă, în loc să fiu un sculptor genial, care n'are ce mânca?!

— Nu dispera George. Toate prejudecățile lui vor dispărea din moment ce vei fi câștigat cincizeci de mii de dolari.

— Cincizeci de mii...! Dar bine, fetișo, eu nici chiria nu mi-am plătit-o încă!

CAP. II.

(Scena se petrece într'un apartament din Roma)

„Stimate Domn, ce atâta vorbă! N'am nimic împotriva d-tale, dar nu pot să-mi mărit fata cu un ghiveci de dragoste, artă și foame. În afară de aceasta ce-ai mai putea d-ta oferi fiicei mele?”

— Domnule, sunt sărac, n'o făgăduesc, dar gloria nu prețuește oare nimic? Senatorul Belem Fyord din Arcansas spune că noua mea statue a Americii este o capo de operă a sculpturii și are convingerea că numele meu va fi odată celebru.

— Fleacuri, vorbe în vânt! Ce dracu pricepe măgarul ăla din Arcansas despre chestiile astea? Vorba e cât face sperietoarea d-tale de păsări din marmoră? Șase luni de zile ai tot dăltuit la ea, și acum nu ți se dă nici o sută de dolari pe dânsa. Nu, domnule, arată-mi ici în palmă 50.000 dolari și îți dau fata. Dacă nu, se mărită cu tânărul Simper. Îți dau răgaz șase luni să-ți faci rost de acești bani. Bună ziua, domnule te-am salutată.

— Ah, nefericitul de mine!

CAP. III.

(Scena se petrece în atelier).

— O, John, scumpul meu prieten, sunt cel mai nenorocit dintre oameni.

— Ești un dobitoc.

— Nu mai am nimic de cine să mă atașez, decât de statuia mea a Americii. Dar vai, nici ea nu-mi arată niciun fel de compătimire, în trăsăturile ei marmoreene. E atât de frumoasă și atât de crudă.

— Ești un neghiob!

— Vai, John!

— O, prostie! Nu mi-ai spus oare că ai timp șase luni, ca să-ți faci rost de bani? Ți-i voiu procura eu.

— Ce tot spui, John? Cum naiba vrei să-mi procuri o sumă atât de imensă?

— Asta-i treaba mea. Tu nici să nu te amesteci. Vrei să-mi lași toată afacerea în seamă? Vrei să-mi făgăduiești că mi te vei supune în toate? Vrei să-mi juri că vei aproba toate acțiunile mele?

— Simt că amețesc! Mi se face negru dinaintea ochilor. Inșă — jur. După aceasta, John apucă un ciocan și cu cel mai mare calm sparse nasul „Americii”. Mai dădu o lovitură și două din degetele ei zac pe

podea. Repetă gestul și sfărceul urechii are aceeași soartă. Încă o lovitură și degetele dela picioare se sfărămară. Insfârșit ultima, și piciorul stâng dela genunchi în jos se face fândări. John își luă pălăria și plecă.

George sgâi ochii timp de 30 secunde la chipul ciopârțit din fața lui, apoi căzu svârcolindu-se pe jos, cuprins par'că de crampe stomacale.

Peste puțin John se întoarce cu o trăsură, încarcă în ea pe artistul cu inima zdrobită și statuia cu piciorul sfărâmat și o pornește senin, dealungul străzilor, fluerând un cântec vesel. Pe artist îl transportă la domiciliul său, și plecă mai departe cu statuia, dispărând pe via Quirinalis.

CAP. IV

(Scena se petrece în atelier)

— Azi la roa două expiră termenul de șase luni. Doamne ce chin. Viața mea e nimicită. Aș vrea să mor. Aseară n'am mâncat nimic, azi dimineață la fel. Nu îndrăznesc să intru în vre-un restaurant, dar mi-e foame de nu mai pot. Cismarul îmi scoate sufletul, croitorul îmi împuiază urechile de dimineață până seară. Proprietarul stăruie să-i plătesc chiria. Cât sunt de nenorocit! Pe John nu l-am văzut din ziua aceea cumplită. Ea îmi zâmbește tandru când ne întâlnim prin străzile din centru, dar la un semn al tatălui, cu inima de piatră, trebuie să-și întoarcă privirile spre partea cealaltă a străzii. Dar cine bate în ușă? Cine vine să mă execute iar? Cu siguranță că ticălosul ăla de cizmar. Intra...

— Să trăiți d-le, Dumnezeu să vă dea sănătate. Cerul să vă ocrotească. V'am adus ghetetele alea noi. Mă rog, mă rog, nici nu e vorba de plată. Nu sunt grăbit de fel. Voiu fi mândru dacă veți binevoi să-mi fiți client și de acum înainte. Respectuoasele mele salutații. Să trăiți!

Aduce singur ghetetele! Nu-i trebuie plată! Pleacă închinându-se până la pământ, ca în fața unei alte regale? Dorește să-i fiu și mai departe client?! Dar ce-i asta? Se apropie sfârșitul lumii? Ce naiba... Intra!

— Ertăți-mă signore, vă aduc costumul cel nou...

— Intra!!

— Vă cer mii de scuze, dacă vă supăr domnule. Am amenajat pentru dvs. în apartamentul de jos, odăile cele frumoase. Sărăcia de locuință nu face pentru un om ca dvs.

— Intra!!!

— Viu să vă anunț că creditul dvs. la banca noastră, care din nenorocire a fost întrerupt un timp oarecare, vă e din nou deschis în chip cu totul satisfăcător. Vă stăm cu plăcere la dispoziție oricare-ar fi suma de care aveți nevoie.

— Intra!!!!

— Să trăiești băete, e a ta. Vine numai decât. Ia-o! Insoară-te cu ea, iubește-o și fiți fericiți! Dumnezeu să vă binecuvânteze. Ura!

— Intra!!!!

— O, George, scumpul meu, suntem salvați!

— O, Mary, iubita mea, suntem salvați. Dar să mă ia dracu dacă am habar cum și pentru ce.

Intr'adevăr, inima-mi bătea de o emoție cum nu mai simțisem nici odată și arterele amenințau să-mi pleznească sub presiunea sângelui care circula rapid.

(Continuare în pag. 6)

Devotatul John Smith îi rupe se pictorul, îi turti nasul și însfârșit o aranță...

Singurul remediu
contra gripei
și oricărui
fel de
răceli
este

Faceți ca și
dentistul dvs.

Intrebuințați PASTA și
SĂPUNUL de dinți
GELLE FRÈRES Paris

Nu este nimic cunoscut mai bine până azi care să albească și să curețe dinții D-voastră, ca PASTA și SĂPUNUL de dinți GELLE FRÈRES-PARIS.

Pentru acest motiv majoritatea dentiștilor din lumea întreagă o recomandă.

CAP. V.

(Scena se petrece într-o cafenea din Roma).

Câțiva americani stau la o masă. Unul dintr'înșii citește și traduce dintr'un ziar săptămânal italian, următorul articol:

DESCOPERIRE SENZAȚIONALĂ

„Acum vre-o șase luni un american John Shmith, care locuiește de câțiva ani la Roma, a cumpărat pentru o sumă neînsemnată o bucată de pământ din Campagna aflător pe lângă sarcofagul familiei Scipio, al cărui proprietar e o rudă falită a princesei Borgheze. Apoi d. Shmith transcrie proprietatea pe numele unui artist american, lipsit de mijloace, George Arnold, declarând că aceasta ar fi o compensație pentru o pagubă pe care o cauzase acum câțiva timp întâmplător d-lui Arnold. Adușă, că spre a da compatriotului său o satisfacție deplină, va face diferite ameliorări pe acest teren, pe contul său propriu. Acum patru săptămâni, cu ocazia unor săpături efectuate în acest scop, d. Shmith a scos la iveală o minunată statuie antică, cea mai frumoasă din toate comorile de artă ale Romei. E un chip de femeie, care deși prezintă avarii, cauzate de vreme și de umezeala pământului, încântă totuși ochiul, prin frumusețea ei răpitoare. Nasul, piciorul stâng dela genunchi în jos, o ureche, două degete dela o mână precum și degetele piciorului drept lipsesc. Altminteri statuia este perfect de bine conservată. Guvernul a trimis numaidecât reprezentanții săi, pentru a pune mâna pe statuie și a institui o comisie de experți, artiști, arheologi, și înalte fețe bisericești, pentru evaluarea capodoperei și fixarea despăgubirii ce se cuvine proprietarului terenului, pe care a fost descoperită. Până mai zilele trecute cel mai desăvârșit mister plana asupra afacerii, comisia își ținea ședințele în secret. În cele din urmă, membrii comisiei conveniră în unanimitate, că statuia reprezintă o Veneră sculptată de un artist necunoscut, dar extrem de talentat, din veacul al treilea înainte de Cristos. Este cea mi deasvârșită operă de artă din lumea întreagă. Ea a fost evaluată la zece milioane franci. După legea și datina romană, statul este pe jumătate proprietarul tuturor comorilor de artă găsite în Campagna, așa încât guvernul nu are altceva de făcut decât să plătească d-lui Arnold suma de cinci milioane franci și să ia statuia în posesiune. În cursul dimineții, Venera va fi transportată la Capitol unde va rămâne în permanentă, iar după amiază, comisia se va duce la d. Arnold, spre a-i înmâna bonul pentru cinci milioane franci aur.

Cor de glasuri: Extraordinar noroc! E o șansă nemai pomenită!

Un glas: Domnilor, propun să fondăm numaidecât o societate americană pe acțiuni, pentru împroprietărire și descoperire de statui. Agenții noștri de bursă din New-York vor avea grije de urcarea și scăderea oportună a acțiunilor. Cu toții: De acord.

CAP. VI

(Scena se petrece în Capitoliul roman)

Zece ani dela primul capitol.

— Scumpa mea Mary, aceasta este cea mai celebră statuie din lume. Vestita Veneră capitolină despre care ai auzit atâta. Uite-o. Micile leziuni au fost reparate, sau mai bine zis cărpite de către cei mai vestiți sculptori romani. Numai

faptul, că au făcut aceste neînsemnate restaurări le-a dat nemurire. Ce ciudat mi se pare acest lucru. Când mă gândesc că acum zece ani n'aveam para chiară și totuși, datorită mie Roma, se află astăzi în posesiune celei mai minunate opere de artă antică din lume; vestita, faimoasă Veneră din Capitol. — Și la cât a fost evaluată? La zece milioane franci de nu mă înșel.

— Dar George, ce să-ți spun, e minunat de frumoasă!

— Da. Dar nici nu se compară cu ceea ce a fost înainte ca adorabilul John Smith să-i fi rupt piciorul și să-i fi turtit nasul. Bravo lui! Halal de Shmith! Străsnic băiat! El e întemeietorul fericirii noastre...

Radiofonie

MR. EVANSMITH un fotograf din Hollywood, prinzând într'o zi în lenti aparatului său, plânsul cu sugheruri al unui ștregar din Los-Angeles. Știa că realizeze ceea ce fotografi numesc un interesant „cap de studiu”, dar nu visa că fotografia avea să-i aducă celebritate, din punct de vedere pictural atât lui cât și ștregarului.

Delmar Watson

Mii de fotografi amatori și profesioniști au văzut portretul expus la Londra într'o galerie, unde s'au întrunit toate tablourile realizate în fotografie. Au recunoscut că portretul era unul din cele mai bune studii de copii, din câte au prins vreodată obiectivele.

Delmar Watson, micul copilăș va deveni datorită lacrimilor sale, cunoscut în toată lumea, se vor face mii de copii după fotografia premiată și se vor răspândi în întreaga Americă și Europă.

Fotograful Evansmith a intitulat această fotografie „Radiofonie” un titlu care datorită humorului și modernei sale semnificații, a contribuit mult la succesul ei.

Scopul galeriei britanice nu e să îndrepte publicul către o apreciere a fotografiei, în dauna operelor realizate cu pensula. Intenția ei e să atragă atenția asupra faptului că fotografiile pot realiza opere de un egal farmec artistic, deși mijloacele lor sunt mecanice.

La expoziția londoneză se găsesse bucăți atât de reușite încât persoane nefamiliarizate încă cu progresele fotografiei, le iau drept reproduceri de picturi.

SILUETĂ IDEALĂ
GRISINE HERDAN

REALITATEA

ilustrată

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BUCURIILE PRIMĂVERII